Nummer 25, Winter 2013

Directe Actie!

Blad van de Anarchistische Groep Amsterdam

verschijnt wanneer het uitkomt!
Gratis

Anarchistische symbolen

Deelstrijd vs totaalstrijd

REDACTIONEEL

Directe Actie nr. 25 is een goed gevulde aflevering geworden. Het was moeilijk om te bepalen welke artikelen we mee zouden nemen in deze editie. In het jaar sinds de vorige DA zijn er weer zoveel interessante dingen gebeurd om over te schrijven; niet alleen acties van de Anarchistische Groep Amsterdam (AGA) zelf, maar ook van andere groepen – wereldwijd. Onderwerpen die in dit nummer ontbreken zijn bijvoorbeeld de anarchistische en antikapitalistische 1 mei-demonstratie in Amsterdam, waar veel mensen kwamen opdagen, maar nog meer politie die vrijwel direct de demonstratie omsingelde, in elkaar sloeg en 26 mensen arresteerde. Het werd ons weer eens moeilijk gemaakt, maar we laten ons niet afschrikken!

Verderop in het afgelopen jaar, in oktober, organiseerden we ons eerste – al zeggen we het zelf – zeer geslaagde anarchistische filmfestival. Er kwamen veel geïnteresseerden op af en het festival bood ruimte voor de nodige verdieping, maar een hoogtepunt was toch zeker het optreden van de band Landverraad in de filmzaal van Cavia.

Ook in Amsterdam hebben we op 14 november, in solidariteit met de algemene staking in Europa, duizenden flyers uitgedeeld met de oproep ook hier in opstand te komen. Daarna was er de ontruiming van het vluchtelingenkamp aan de Notweg in Osdorp, en de kraak van de kerk om het actiekamp voort te zetten. Ook daarbij waren anarchisten actief, in solidariteit met de mensen die zich verzetten tegen dit verrotte systeem van uitsluiting en onderdrukking.

Het jaar 2012 hebben we afgesloten bij de gloednieuwe migrantengevangenis van Schiphol. Dat is een megadeportatiecentrum, waar meer dan duizend mensen kunnen worden opgesloten in awachting van hun deportatie, voor onbepaalde tijd of totdat ze weer op straat worden gegooid. Bij de gevangenis werd vuurwerk afgestoken, gezwaaid en werden leuzen geschreeuwd. Er werden ook geluidsboodschappen uit 'de vluchtkerk' afgespeeld, ingesproken door vluchtelingen uit verschillende landen.

Het is inmiddels een traditie om met oud en nieuw de stilte en isolatie van de gevangenis te doorbreken en zo het jaar in solidariteit te beginnen. Bij tientallen gevangenissen verspreid over de wereld vonden zulke lawaaidemo's plaats.

Zoals bijvoorbeeld in Griekenland, waar de spanningen in 2012 ook weer hoog opliepen. Niet alleen door de vervolging van anarchisten door de staat, maar ook – en steeds vaker – door de veelvuldige aanvallen van neonazi's op anarchisten en migranten, meestal in samenwerking met de politie. De sociale spanning in Griekenland heeft natuurlijk te maken met de financiële crisis, die een crisis van staat en kapitaal is – maar zoals gewoonlijk betaald en gevoeld moet worden door de gewone mens. En die cricis is overal. In heel Europa, maar voornamelijk in de Zuidelijke landen gingen mensen het afgelopen jaar daarom voortdurend massaal de straat op. In Portugal waren de grootste demonstraties en rellen sinds de revolutie in de jaren zeventig. Voor meer internationaal nieuws, lees de kroniek van onze internationale correspondent voor rellen, oproer en klassenstrijd.

Verder is er in dit nummer natuurlijk aandacht voor onze campagne tegen Bastion Hotels. En we zijn een internationale samenzwering op het spoor gekomzen in het eerste deel van onze artikelenreeks over anarchistische symbolen. Verder bevat dit nummer een fragment uit een zine over de ervaringen van een activiste in vreemdelingendetentie, een artikel over de politiemoord in Den Haag, een artikel over kraken en anarchisme, en nog veel meer.

Laten we hopen dat in 2013 de spanning nog verder oploopt, en dit keer niet alleen in Zuid-Europa, maar ook in Nederland en de rest van de wereld. Zodat we eindelijk eens kunnen breken met de normaliteit van deze maatschappij en onze bazen en politici kunnen afzetten.

De straat op! Voor de Anarchie!

Colofon

mail: aga@agamsterdam.org

website: www.agamsterdam.org

postbus: 16521, 1001 RA Am*dam

oplage: 800

donaties: 9520938 t.n.v. Anarchistische Groep Amsterdam

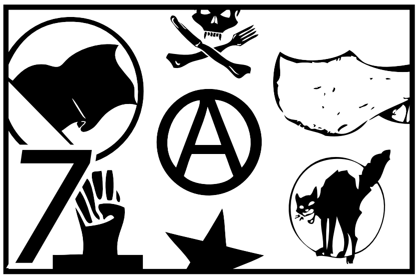
Anarchistische bibliotheek:
elke zaterdag 14 -18 uur,
1e Schinkelstraat 14-16, Am*dam

INHOUDSOPGAVE

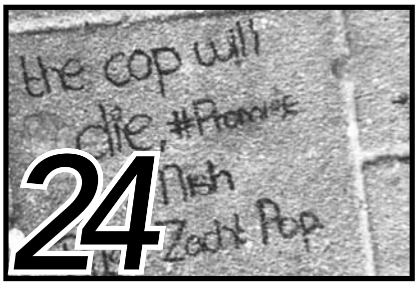

BASTION BASTARDS

een voorlopig einde aan de campagne

Na vier maanden actievoeren tegen Bastion Hotels hebben we besloten onze aandacht op andere zaken te richten en de Bastion Campagne tot nader order te stoppen. Hieronder volgt een korte opsomming van wat er allemaal gebeurd is in die tijd en welke lessen we hieruit trekken.

Door Anarchistische Groep Amsterdam

Het begon allemaal met een schoonmaakster bij een Bastion Hotel die erachter kwam dat het beloofde uurloon in de praktijk stukloon betrof. In plaats van uitbetaling van de door haar gewerkte uren, kreeg zij (een klein) bedrag voor elke schoongemaakte kamer. Van de ene naar de andere kamer lopen, spullen bijvullen, een hele smerige kamer extra goed boenen, het werd allemaal niet meegerekend. Hierdoor werd haar uurloon ongeveer de helft lager en viel het ver onder het minimumloon! Dit is in de hotelschoonmaakbranche zeer gebruikelijk en zij is zeker niet de enige met dit probleem. Ook gebruikelijk in deze sector is het geven van nul-urencontracten en/of halfjaarcontracten. Als je klaagt of staakt krijg je gewoon geen werk meer totdat je contract afloopt.

Campagne

Reden genoeg dus om een campagne te beginnen en van Bastion te eisen dat ze het achterstallig loon van deze (ex)schoonmaakster uitbetalen en hun schoonmakers naar gewerkt uur gaan betalen, in plaats van per schoon gemaakte kamer. Op 4 augustus begonnen we met een informatieve actie in Amsterdam voor de deur van het betreffende Bastion hotel Amsterdam Zuidwest. Met flyers stelden we schoonmakers en hotelgasten op de hoogte van het conflict. Verschillende actiegroepen gaven gehoor aan een oproep voor solidariteit en zo verspreidden de acties zich door het land. Er waren acties in Nijmegen, Breda, Velsen, Tilburg en Düsseldorf.

We stuurden een brief naar de directie waarin we het conflict uiteenzetten, onze eisen nog eens duidelijk maakten en voorstelden om tot een gesprek te komen. Onze eisen: simpelweg het achterstallig loon van de schoonmaakster uit betalen en schoonmakers een normaal uurloon garanderen. Een zeer bescheiden en redelijke eis vonden wij, maar na een korte mailwisseling hebben we niks meer van Bastion vernomen.

Dus zijn we doorgegaan met onze pickets. We hebben er zeven gedaan in Amsterdam en er zijn ook in andere steden pickets georganiseerd. We hebben posters gemaakt en in de buurten rond de Bastion-vestigingen geplakt om gasten, schoonmakers en buurtbewoners te informeren over de oneerlijke handelswijze van Bastion Hotels. Ook zijn we de 'Bash Bastions imago-campagne' gestart, een actie waarbij mensen worden aangezet de Bastion Hotels een slechte beoordeling te geven op hotelbookingwebsites. Daarnaast zijn er nog een aantal zeer inspirerende solidariteitsacties

geweest! Onbekenden gooiden verfbommen naar de gevel van Bastion Amsterdam Centrum, er is een Bastion Wikipedia artikel[1] gekomen waarin uitgelegd wordt hoe Bastion hun schoonmakers uitbuit, er werden meer pickets georganiseerd en rondom enkele Bastion vestigingen in Amsterdam is er graffiti verschenen met de eis dat Bastion stopt met het uitbuiten van hun werknemers.

Een ex-medewerkster: 'Ik was toen 19 jaar en zou 5 euro en nog wat bruto per uur moeten ontvangen. Maar in de praktijk was dat een stuk minder'

Op het e-mailadres dat we geopend hebben kregen we meerdere mails binnen van mensen die in een Bastion Hotel werkten. Uit een van de mailtjes:

'Ik werk sinds kort bij het Bastion Hotel. Tijdens het sollicitatiegesprek werd ook mij een 'per uur loon' beloofd wat dus per kamer bleek te zijn. Afgelopen zondag heb ik gewerkt (zeg maar rustig gebuffeld) van 11:00 tot 16:00 uur en kon maar 2 uur en 30 min. schrijven. Hierna ben ik dan ook direct op internet gaan zoeken naar mogelijkheden om dit aan te pakken, al dan niet via de landelijke inspectie SZW. Dit heb ik hier dan ook, vooralsnog en even snel, anoniem gemeld mbt onderbetaling. Ik vond echter ook jullie acties in mijn zoektocht, WAT GOED! Ik help dan ook graag mee om deze misstanden aan te pakken. Dit is gewoon uitbuiting, zeker als je kijkt naar het 'extra' werk wat je moet doen terwijl je daar niet voor wordt betaald. Schoonmaakspullen verzamelen, linnengoed wegbrengen, afval weggooien, het heen en weer gewandel van kamer naar kamer op verschillende etages. Ik wil ook echt wel blijven werken hier omdat in mijn situatie er niet veel keus is om te werken maar ook je kinderen zelf uit school te halen. Ik dacht ook echt dat ik het had getroffen met zo'n baantje hahaha!'

Ook actiegroep Doorbraak sprak met een ex-medewerkster:

'Ik was toen 19 jaar en zou 5 euro en nog wat bruto per uur moeten ontvangen. Maar in de praktijk was dat een stuk minder, omdat het verrekend werd met de hoeveelheid hotelkamers die ik moest schoonmaken. Ik kreeg altijd 10 minuten de tijd om een kamer schoon te maken. Als ik 10 kamers schoonmaakte, dan kreeg ik maar voor 1 uur en 40 minuten uitbetaald, ook al had ik daar 3 uur over gedaan.[2]

Niet vóór, maar mét de medewerkers

Voor ons waren deze mailtjes ontzettend belangrijk om door te zetten met onze acties. (We kregen zelfs een sympathieke brief van een Vlaamse kameraad die met tekst en uitleg zijn Bastion-klantenkaart heeft ingeleverd bij de directie.) Echter, een groot gemis voor ons waren mensen die bij Bastion werkten en ook een deel van de campagne wilden dragen. De mensen die ons mailden hadden het probleem wel gesignaleerd en een oprechte verontwaardiging gevoeld, maar niet de stap genomen om ook actie te gaan voeren. De redenen waarom zij die stap niet zetten, kennen we niet, maar het gevolg is dat we niet de werkers steunden in hun acties maar acties vóór hen aan het doen waren, terwijl zij daar geen deelgenoot van werden. In het begin was dit heel anders. De persoon met wie het voor ons allemaal begon was een werknemer die aan de bel trok, maar zij is inmiddels naar haar thuisland vertrokken.

Als AGA hebben we altijd acties willen ondersteunen die door werkers op touw worden gezet door onze infrastructuur en opgedane ervaring aan te bieden. De OTTO- en de Groenflex-campagne zijn twee voorbeelden van AGA-campagnes die wat dat betreft succesvoller geweest zijn. Het gebrek aan input van werknemers van Bastion Hotel Group is een van de redenen om de campagne te staken. We zijn strijdmakkers maar geen hulpverleners.

Bij de Bastion-acties voelden we ons op een gegeven moment meer het laatste dan het eerste. Hiermee willen we geen verwijtend vingertje wijzen naar de mensen die door Bastion worden uitgebuit. We snappen hoe moeilijk het is actie te ondernemen als de consequentie kan zijn dat je je bron van inkomsten verliest. Ook hebben wij als anarchistische actiegroep niet de middelen en de naamsbekendheid van bijvoorbeeld de FNV, wat het voor sommigen wellicht niet makkelijker maakt de stap te nemen om met ons actie te voeren. Degenen die wel hun verhaal met ons hebben gedeeld willen we dan ook prijzen om hun moed en bedanken voor hun vertrouwen. Ook alle anderen die hun tijd en moeite in deze campagne hebben gestoken, naar de pickets zijn gegaan, posters hebben gemaakt, artikelen geschreven hebben, uitzoekwerk hebben verricht en spullen hebben uitgeleend willen we bij deze hartelijk bedanken.

Wat ontzettend inspirerend geweest is, is dat velen het thema opgepikt hebben, met name in Nederland maar ook daarbuiten. Werkers bij Bastion hebben zich gesteund gevoeld en dit ook geuit. De naam van een groot kapitalistisch bedrijf is besmeurd geraakt. De Wikipedia-pagina over Bastion Hotels bijvoorbeeld rept bijna uitsluitend over het conflict. Op websites als die van de Anarchistische Groep Nijmegen en Doorbraak en ook devrije.nl, nujij.nl, ravotr.nl, anarcho-syndicalisme.nl, globalinfo.nl, facebook en socialisme.nu, maar ook op sites van de gebruikelijke media zoals AT5 etc. wordt uitgebreid bericht over de uitbuiting door Bastion. Hierdoor hebben we onze verontwaardiging over het beleid van Bastion ver kunnen verspreiden.

Anarchisme

Deze verontwaardiging hebben we kunnen verbinden met het anarchisme. Want, zonder hiërarchie zou het niet zomaar mogelijk zijn om mensen als je mindere behandelen. Juist doordat er verschil in macht is, wordt het mogelijk om de winst niet te delen onder gelijken, maar om het grootste deel in de handen van één persoon te laten glijden. Het machtsaspect is belangrijk in het Bastion-conflict omdat ze bij Bastion verder gaan dan de gewone loonsverschillen (die wij ook uitbuiting vinden). Dankzij het verschil in macht kan Bastion mensen beneden het minimumloon betalen zonder daarvoor juridische consequenties te ondervinden.

Ze hebben mensen in een (bijna) machteloze positie geduwd door ze slechte contracten te geven en waarin men zich zelfs niet kan beroepen op arbeidsrechten zoals het minimumloon en een uurloon i.p.v. stukloon, zonder werk en inkomen te verliezen. Vandaar dat arbeidersstrijd ook onze strijd tegen machtsverhoudingen is. Onze manier om hiertegen te strijden is door met velen te zijn en de mensen met macht onder druk te zetten. Dit kan door informatieverspreiding, stakingen, demonstraties, sabotage, etc. Als we maar met velen zijn, want daar ligt onze kracht.

Bastion-directeur Maik Willems: 'Wat mijn bedrijf waard is interesseert mij niet zo. Nee echt, ik vind het gewoon leuk. Plezier is onbetaalbaar'

Een eenzame kerst en een treurig nieuwjaar

Ondertussen woont de directeur van Bastion Hotels, Maik Willems, nog altijd in zijn paleis met omhekt landgoed in Driebergen aan de Engweg 34. We hopen dat hij daar een eenzame kerst gehad heeft en een treurig nieuw jaar tegemoet gaat. Want iemand die het zijn werknemers niet gunt de scholing van hun kinderen te kunnen betalen, zijn werknemers niet gunt om op een normale manier eten te kunnen kopen, hen niet gunt om eens op vakantie te kunnen, iemand die zelfs een constructie bedacht heeft om zijn werknemers nog minder dan het minimumloon te betalen om daarmee (in 2010) een winst van bijna zeven miljoen euro (!) te behalen, verdient niet beter. En dat terwijl Willems beweert dat de winst voor hem allemaal niet zo uitmaakt: 'Wat mijn bedrijf waard is interesseert mij niet zo. Nee echt, ik vind het gewoon leuk. Plezier is onbetaalbaar.'

Voor nu sluiten wij dus het hoofdstuk Bastion Bastards af. Dit betekend zeker niet dat wij klaar zijn met Bastion Hotels, maar dat wij er nu niet de mogelijkheden en contacten voor hebben om de strijd voort te zetten. Maar mocht je bij Bastion werken en bereid zijn tot actie, mail ons dan!

aga@agamsterdam.org

Noten:
[1] http://nl.wikipedia.org/wiki/Bastion_Hotels.
[2] http://www.doorbraak.eu/?p=11028.

Internationaal overzicht (eind 2012)

Van onze internationale correspondent voor rellen, oproer en klassenstrijd

China, eind september/begin oktober 2012
Grote rellen in HP- en Mac-fabrieken

Op de avond van 23 september breekt er een grote rel uit op het fabriekscomplex van Foxconn in Taiyuan, provincie Shanxi. In China werken 1.2 miljoen arbeiders voor Foxconn. Het bedrijf maakt voornamelijk producten voor computermerken als HP en Mac; in de hierboven genoemde fabriek werd de nieuwe Iphone5 gemaakt. De rel breekt uit na een vechtpartij tussen arbeiders en beveiligingspersoneel van Foxconn. De duizenden arbeiders wonen in zogenaamde dorms die op het fabrieksterrein staan. Met hekken, camera's, prikkeldraad en elektronische poorten worden de voornamelijk zeer jonge arbeiders in toom gehouden. De vechtpartij met de beveiligers veroorzaakt een ongekende ontlading van woede en frustratie onder de arbeiders, duizenden breken de hekken door en gooien ramen van winkels en bedrijven in, brandende barricades worden op straat geworpen, politieauto's worden op de kop gegooid. Er wordt 5000 man ME ingezet, maar lukt het niet om de woede te stoppen, de rellen blijven doorgaan tot in de vroege ochtend. De directie besluit om de fabriek voor één dag te sluiten; de lancering van de Iphone5 loopt wereldwijd zware vertraging op.

Meer info op: http://libcom.org/news/revolts-islaves-%E2%80%93-more-labor-unrest-chinas-foxconn-factories-fall-2012-17102012.

Lees verder op pagina 13

ANARCHISTISCHE SYMBOLEN

deel 1: de ‘Circle A’

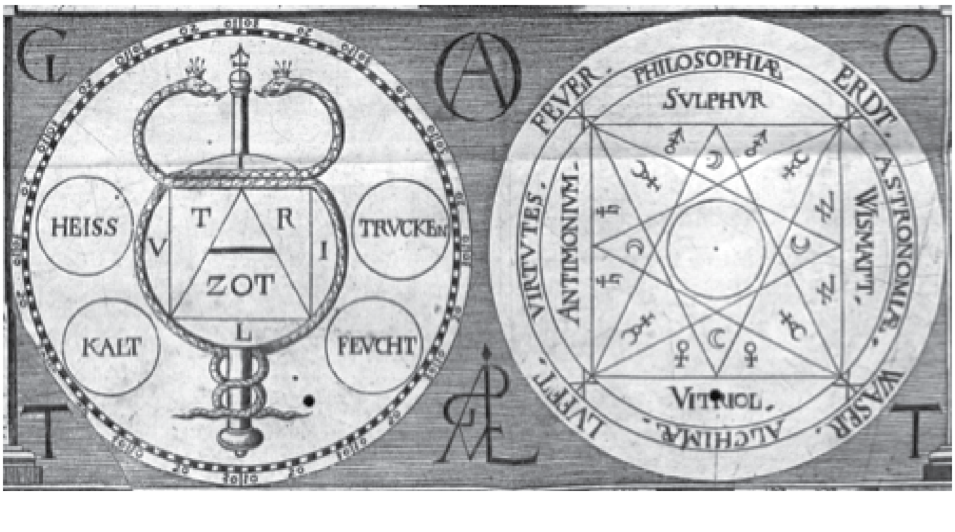
Wij anarchisten gebruiken allerlei symbolen op onze kleding, posters en brochures. Zo hebben we de ‘circle A’, de zwarte vlag, de zwarte kat (die op de voorkant van ons blaadje prijkt) en de zwarte ster. Waar komen deze symbolen vandaan en waar staan ze voor? Hier volgt deel 1: de omcirkelde A of ‘circle A’.

Door Nc

De ‘circle A’ is een van de bekendste symbolen van het anarchisme. De meesten van ons kwamen er voor het eerst mee in aanraking dankzij de punks die het teken populair hebben gemaakt. De oorsprong is echter veel ouder.

De letters A en O staan van oudsher voor Alpha en Omega, de eerste en laatste letters van het Griekse alfabet. Als symbool voor god en/of Jezus, voor almacht en oneindigheid vinden we het allereerste voorbeeld van de ‘circle A’ in religieuze context. Daar wordt het AGLA genoemd: Atah Gibor Le-olam Adonai, (U bent machtig en eeuwig, Heer), in feite een kabbalistisch teken. Het monogram voor AGLA werd voor het eerst gepubliceerd in 1615 in Stephan Michelspachers boek Spiegel der Kunst und Natur, een alchemistisch boekwerk uit Augsburg.[1]

Het is niet zo verwonderlijk dat het vroegste voorbeeld van de ‘circle A’ een dergelijke achtergrond heeft. Veel van de symbolen die we vandaag de dag kennen zijn eeuwen geleden ontworpen en hadden meestal een andere betekenis. Neem de swastika die meer dan vierduizend jaar geleden al gebruikt werd in India om zegeningen van de goden af te smeken. Of, onbekender en des te leuker, het vredesteken dat in de tijd van de Romeinse keizer Nero (60 na Chr.) ingezet werd bij de vervolging van christenen, om hen te beledigen met het gebroken kruis dat het voorstelt.

Voor anarchisten kreeg de ‘circle A’ betekenis toen het werd gebruikt door de Spaanse afdeling van de Internationale Arbeiders-Associatie, de Associacion Internacional de Trabajadores (AIT) oftewel de Eerste Internationale.[2] Dit was een internationaal verbond van socialisten en anarchisten, opgericht in 1864. De Spaanse afdeling ontwikkelde toen het onderstaande logo.

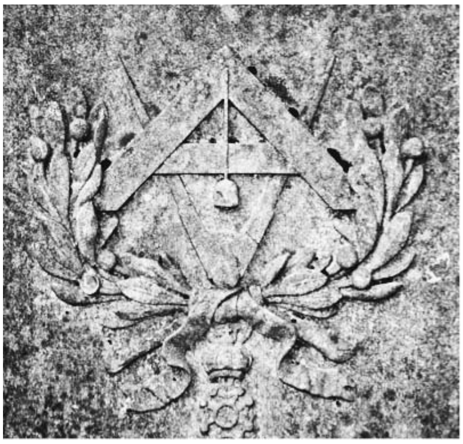

Logo van de AIT

Logo van de vrijmetselaars

Dit lijkt opvallend veel op het logo van de vrijmetselaars, zeker gezien het feit dat de ‘A’ hier niet zozeer op een A lijkt. Bij nadere beschouwing vertoont het meer overeenkomsten met een (meet)instrument, dankzij het middelste hangertje met pijltje eraan. Dit is een achipendolo, een schietloodje, een simpel gereedschap dat in de bouw gebruikt wordt om te kijken of iets recht staat. In de vrijmetselarij is dit een symbool van oprechtheid en rechtschapenheid.[3] Zij beelden het schietloodje regelmatig af in een winkelhaak, waarmee het een A vormt zoals we die bij de Eerste Internationale zien

Een aantal zeer prominente anarchisten zijn vrijmetselaars geweest, zoals Michail Bakoenin in 1864.[4] Dit is hetzelfde jaar als waarin de Eerste Internationale opgericht werd en het logo ervoor ontworpen werd in Spanje. De link met de vrijmetselarij mag vreemd lijken, dit is het zeker niet. Bakoenin was een groot voorstander van zulke geheime genootschappen. Anarchisten werden jarenlang opgesloten en ter dood veroordeeld voor het drukken van radicale kranten en het houden van (illegale) vergaderingen.[5] Bakoenin zelf werd in 1849 verbannen uit Frankrijk omdat hij een tirade tegen Rusland geschreven had. In de jaren vijftig werd hij ter dood veroordeeld wegens zijn deelname aan de opstand van Dresden. Deze straf werd omgezet in een levenslange opsluiting in Siberië, waar hij in 1857 naartoe gebracht werd. Drie jaar later wist hij te ontvluchten.[6] Geen wonder dat hij besloot zijn verdere activiteiten clandestien voort te zetten. Dankzij ondergrondse groeperingen kon de repressie ietwat ontlopen worden. In Italië en Frankrijk waren dit soort genootschappen te vinden in de vorm van de vrijmetselaars.

Bakoenin zou geen interesse hebben getoond in de ideeën van de vrijmetselaars, ze zouden voor hem slechts gefungeerd hebben als dekmantel voor zijn politieke bezigheden.[7] Bovendien had hij gedacht gebruik te kunnen maken van hun uitgebreide infrastructuur. Dit was onder revolutionairen niet ongebruikelijk. Marx and Engels hadden hun Communistisch Manifest vanuit een degelijke club gepubliceerd, ‘the League of the Just’.[8] Waarom in het logo van de AIT vrijmetselaarssymboliek werd gebruikt weten we niet, mogelijkerwijze omdat het voor de betrokkenen een toepasbare beeldspraak bood.

Na een jaar of twee nam Bakoenin afstand van de vrijmetselaars. In 1866 schreef hij een brief aan zijn vrienden Herzen and Ogarev, waarin hij zijn korte flirt met de vrijmetselaars uitlegde: ‘Ik smeek jullie, vrienden, niet te denken dat ik ooit serieus met de vrijmetselarij bezig ben geweest. Het kan bruikbaar zijn als masker of als paspoort, maar om iets serieus in de vrijmetselarij te zoeken is niet beter dan, zo niet slechter, dan om troost in de wijn te zoeken.’ Daarna schreef hij dat hij niet meer met hen over de vrijmetselarij zou spreken.[9]

De Eerste Internationale/AIT en daarmee het besproken logo bestond van 1864 tot en met 1876. In 1922 werd zij heropgericht en is nu beter bekend onder de Engelse naam International Workers Association (IWA), die nog steeds bestaat. Al gebruiken zij nu een ander logo.[10]

Hoe vond het na 1876 in onbruik geraakte logo van de Eerste Internationale een doorstart? Volgens vele bronnen gebeurde dit in de Spaanse Burgeroorlog, waarvan schijnbaar fotomateriaal bestaat waarop een militielid met op zijn helm een omcirkelde A te zien is. Echter, geen van de bronnen bewijst dit met de betreffende foto. Bovendien zien we de ‘circle A’ daarna vele decennia lang niet terug.

Voor anarchisten kreeg de ‘circle A’ betekenis toen het werd gebruikt door de Spaanse afdeling van de Internationale Arbeiders-Associatie

Vaak genoemd wordt ook de in 1956 in Brussel opgerichte AOA (Alliance Ouvrière Anarchiste). Zij zouden het symbool gebruikt hebben en elke bron citeert dit braaf.[11] Echter, bewijzen dat zij dit vanaf 1956 al doen zijn nergens te vinden. Raymond Beaulaton, secretaris van de AOA zei hierover dat ze de ‘circle A’ gebruikten in hun correspon-

dentie, als monogram van de groepsnaam. Zeker is dat zij dit pas vanaf 1968 in *l'Anarchie* publiceren.[12] Hoogstwaarschijnlijk in navolging van de Franse groep Jeunesse Libertaire, die in 1964 opgericht werd. Daarna nam de Milanese groep Circolo Sacco e Vanzetti het teken over en verspreidde het vanaf 1968 door Italië. Van hen kan ik geen bewijzen vinden dat zij het daadwerkelijk gebruikten, maar wel van de eveneens uit Milaan afkomstige groep Gioventu Anarchica, zoals te zien op de foto hieronder.[13] Waarschijnlijk hebben deze groepen de A en de O gebruikt als representatie van Proudhons uitspraak 'Anarchie is Orde zonder macht', uit *The Confessions of a Revolutionary.*[14]

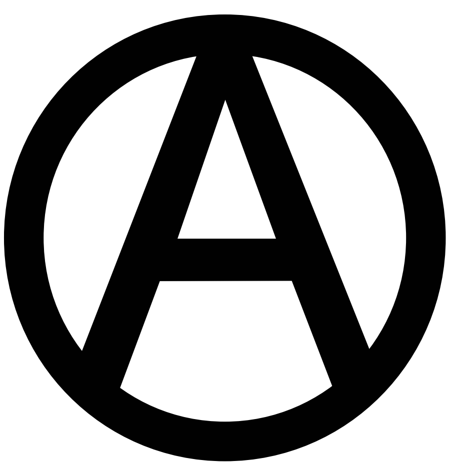
Ponte Della Ghisolfa (anarchistische ontmoetingsplek, Milaan 1968)

Echt populair werd de 'circle A' zoals eerder genoemd door de punks. De Sex Pistols merkten het teken op in Frankrijk. Hun eerste single uit 1976 was 'Anarchy in the UK.' Mede dankzij hen werd het anarchiesymbool geïncorporeerd in de punkbeeldspraak. Lekker veel anarchie bij de Pistols dus. Serieus over anarchistische ideeën waren ze helaas niet. Lonken met anarchie was bij de Pistols bedoeld als sensationalistische marketing, waarbij ze het met chaos en rebellie associeerden, geheel volgens de mainstream gedachtegang. Punkbands als Crass en de Poison Girls waren de eerste bands die serieus anarchistisch gedachtegoed uiteen zetten.[15] Na de flirt met de punks is het tot een volwaardig symbool van het anarchisme geworden, mede dus dankzij die punks waarvan een deel ontzettend oprecht met het anarchisme bezig was.

De punkversie van de 'circle A'.

Van kabbalistisch teken naar vrijmetselaars loges, via Italiaanse anarchisten naar de Sex Pistols en nu terug naar de georganiseerde anarchisten die de 'circle A' nog altijd gebruiken. Een sleutel tot het succes van de 'circle A' is de eenvoud en directheid ervan. Wat ook meehelpt is dat in de meeste talen het woord anarchie met een a begint en het daarom internationaal herkenbaar is. Waar de populistische gedachtegang nog altijd anarchie met chaos en wanorde associeert, weten wij wel beter. Anarchie is Orde. Pak je spuitbus en maak de stad een stukje mooier.

'circle A'

Noten:
[1] http://en.wikipedia.org/wiki/AGLA.
[2] http://en.wikipedia.org/wiki/Anarchist_symbolism.
[3] http://www.vrijmetselarij.nl/Default.aspx?tabid=4115.
[4] http://en.wikipedia.org/wiki/List_of_Freemasons, http://www.anarchymag.org/index.php/current-issue/39-latest-issue/79-review-bakunin-the-creative-passion, http://anarchism.pageabode.com/andrewnflood/micheal-bakunin-biography-contribution-models-anarchist-organization.
[5] 'Bakunin's idea of revolution & revolutionary organisation', Red & Black Revolution, (Nr. 6, Winter 2002), http://flag.blackened.net/revolt/rbr/rbr6/bakunin.html.
[6] http://nl.wikipedia.org/wiki/Bakoenin.
[7] T.R. Ravindranathan, Bakunin & the Italians (Kingston and Montreal: McGill-Queen's University Press, 1988) 24-26: 'In 1845 Bakunin became a freemason, taking membership of the Scottish lodge of the Grand Orient of Paris.'
[8] 'Bakunin's idea of revolution & revolutionary organisation', Red & Black Revolution, (Nr. 6, Winter 2002), http://flag.blackened.net/revolt/rbr/rbr6/bakunin.html.
[9] Ravindranathan, 26, citeert: Dragomanov, eds., Pis'ma M.A. Bakunina, 271.
[10] http://en.wikipedia.org/wiki/International_Workers_Association#IWA_Today.
[11] http://recollectionbooks.com/bleed/Encyclopedia/CircleA.htm.
[12] http://www.alasbarricadas.org/forums/viewtopic.php?f=19&t=1167&start=0.
[13] Iain McKay, The Anarchist FAQ, (13/17), 2009, 25.
[14] http://en.wikipedia.org/wiki/Pierre-Joseph_Proudhon.
[15] http://en.wikipedia.org/wiki/Anarcho-punk.

DE ZAAK VAN DE 'BARCHEM 4'

Op 25 en 27 september 2012 moesten de verdachten in de zaak van de 'Barchem 4' voorkomen bij de Rotterdamse rechtbank. De vier personen die verdacht worden van het vrijlaten van vijfduizend nertsen van een nertsenfokkerij in Barchem hebben bijna drie jaar moeten wachten tot de voorbereiding van de zaak afgerond was.

Door Steungroep Veganisten Achter Tralies

Tijdens de rechtszaak werd er veel aandacht geschonken aan het grootschalige gebruik van opsporingsmethoden zoals telefoontaps, gps-tracking en fysieke achtervolging. Op vragen van de verdediging en de rechters kon de teamleider van het speciaal opgezette team door de Nationale Recherche nauwelijks antwoord geven en de legitimiteit van de gebruikte opsporingsmethoden werden dan ook niet goed onderbouwd.

De nertsenfokker kwam op het laatste moment voor de rechtszaak nog met een schadeclaim van 110.000 euro. Omdat de nertsenfokker geen verdere onderbouwing van de opgesomde kosten kon geven zal de schadeclaim worden ingediend via een civiele procedure.

In verband met een aantal onduidelijkheden over de gebruikte opsporingsmethoden heeft de rechter besloten de zaak uit te stellen tot januari/februari 2013, ter afwachting van een aantal documenten van de Nationale Recherche.

Vele organisaties en individuen wereldwijd hebben hun steun betuigd met de Barchem 4 door middel van steunverklaringen, benefieten, dierenbevrijding en sabotage.

Meer over de Barchem 4 kun je lezen op www.svat.nl/barchem4/

Een overzicht van de solidariteitsacties:

21-09-12 'In het afgelopen weekend zijn er 26 kalkoenen bevrijd uit een boerderij in het westen van Engeland; ze zullen hun leven in vrede kunnen leven vanaf nu. Deze actie is in solidariteit met onze kameraden van de Barchem 4-zaak. Tot allen vrij zijn.'

06-12-09 Geluidsbommen bij de Nederlandse ambassade (Chili). Citaten uit het anonieme communiqué:

'In de avond van woensdag 2 december wilden we een gebaar van solidariteit maken in het kader van de internationale actieoproep voor de vrijlating van de gevangen activisten in Nederland. Onze actie bestond uit drie geluidsbommen in het gebouw dat de Nederlandse ambassade in Chili huisvest.'

'Met deze actie willen we van de mogelijkheid gebruik maken om hen veel kracht en affectie te sturen, omdat ze in hun strijd tegen speciesisme niet al-

leen staan. Door de explosies van gisteravond hebben we ook de valse vrede verstoord in een van de meest welvarende buitenwijken van Santiago, waar veel van de verantwoordelijken voor uitbuiting (in al zijn vormen) slapen.'

'Om te vechten tot de bevrijding van alle gevangenen bereikt is! De acties zullen doorgaan. Voor de bevrijding van mens, dier en aarde, nu!

Dierenbevrijdingsfront

Verklaring van enkele verdachten in de 'Barchem 4' zaak

Klaar om de consequenties te dragen van onze aanval op de status quo

Het volgende is opgedragen aan iedereen die zich ooit machteloos voelde, geplaatst tegenover een duizendmaal sterkere vijand.

De laatste jaren is de repressie tegen iedere bevrijdingsstrijd gegroeid. Hoewel de autoriteiten van verschillende landen hun aandacht vestigen op verschillende bewegingen, blijft het resultaat hetzelfde: staat en overheid beschermen uitbuiters, niet degenen die uitgebuit worden.

Degenen die dit schrijven zijn in de recente zaak tegen de dierbevrijdingsbeweging beschuldigd van een misdaad: Wij zouden op een nertsenfarm in het Nederlandse Barchem meer dan vijfduizend nertsen hebben bevrijd uit hun kooien. Kooien waarin ze anders in gevangenschap geleefd zouden hebben, vol angst en stress. Om uiteindelijk gedood te worden en verwerkt tot bontjassen.

Voor deze aanklacht zullen we op 25 en 27 september 2012 terecht staan in Nederland. Gegeven dat het proces nog speelt, zullen we niet meer woorden vuilmaken aan dit specifieke gebeuren. We willen wel ons perspectief op repressie, wat het doet en wat het voor ons betekent, delen met de dierenbevrijdingsbeweging en anderen die voor vrijheid strijden.

Het is belangrijk dat we proactief omgaan met repressie. Repressie is te verwachten en we moeten er dan ook op voorbereid zijn, klaar zijn om de consequenties te dragen van onze aanval op de status quo. Zonder dit besef zullen we ons leven in angst leiden, en nooit op enige wijze effectief kunnen strijden. Repressie is het resultaat van effectieve acties en campagnes. Iedere actie vraagt om een reactie, daarom vinden we politie en overheden op onze weg wanneer we effectief proberen onze doelen te bereiken. Als we niet effectief waren, zou er ook niets gedaan worden om ons te stoppen. Dan zou het de autoriteiten simpelweg niet interesseren.

Als we een strijd willen voeren die werkelijk tot verandering leidt, zullen we het concept van repressie moeten accepteren. Repressie en effectieve verandering zijn simpelweg de twee zijden van dezelfde medaille. Het ergste wat we kunnen doen, is ons bang laten maken. Uit angst haalt repressie haar kracht. Als beweging kunnen we kiezen hoe we reageren op repressie, en hoe we het ons al dan niet laten beïnvloeden. Doorgaan met de campagnes die ze proberen te stoppen is zonder meer de beste manier om tegen repressie te vechten en het te weerstaan. We moeten harder, beter, georganiseerder, sterker en beter voorbereid zijn. Laten we van onze eigen en elkaars fouten leren om zo onze strategie te versterken. Zo niet, dan geven we de autoriteiten een blauwdruk die ze kunnen gebruiken om iedere andere vorm van verzet te vermorzelen, in iedere andere beweging.

Dat is hoe ze werken: Ze slaan één van ons, om er duizenden te knechten. Dit is exact het doel van de arrestaties en de huiszoekingen, van de maandenlange isolatie en gevangenschap van een aantal van ons in 2009/2010. Het is hun sterkste wapen: ons angst inboezemen om ons onschadelijk te maken, om ons het zwijgen op te leggen.

Daarom willen we, terwijl wij terecht staan, iedereen eraan herinneren dat ook wij ons wapen hebben. Een sterker wapen dan dat van onderdrukkers, omdat het voortkomt uit compassie en woede en gebaseerd is op toewijding, vastberadenheid en oprechtheid tussen mensen die dezelfde noodzaak voor verandering voelen: ons wapen heet solidariteit.

Solidariteit betekent dat we elkaar emotioneel en praktisch steunen wanneer dat nodig is. Het betekent ook dat we terugvechten, dat we ons leven niet door angst laten beheersen en dat we ons niet ineffectief laten maken. In en door solidariteit komen we bijeen als beweging, met al onze talenten, vaardigheden en vermogens. En vooral, het brengt ons samen door ons gedeelde doel: het beëindigen van de meedogenloze uitbuiting van andere levende wezens en de planeet waarop we leven.

Verdacht van het vrijlaten van vijfduizend nertsen

Solidariteit is hetgeen de strijd levend houdt en een beweging bouwt die ze nooit zullen kunnen breken. Niemand is vrij, totdat iedereen vrij is!

- Enkele verdachten in de Barchem 4 zaak -

TATTOO CIRCUS BERLIN

D.I.Y. anti-repressiefestival

Voor mij was het nieuw, maar het concept bestaat al sinds 2007: Tattoo Circus. Als onderdeel van een benefietfestival voor gevangenen komt een aantal tatoeëerders en piercers bij elkaar, waarna bezoekers van het festival zich voor een (al dan niet vastgestelde) donatie kunnen laten tatoeëren of piercen. Op die manier wordt geld ingezameld waarmee er op verschillende manieren gevangenen en mensen die vervolgd worden kunnen worden ondersteund.

Door Maartje

In de afgelopen jaren hebben er verschillende Tattoo Circus-festivals plaatsgevonden, onder andere in Rome, Barcelona, Madrid, Zaragoza, Londen en Thessaloniki. Deze festivals zijn niet per se aan elkaar verbonden, iedereen kan het concept gebruiken en naar gelieve invullen.

Van 7 tot 9 september vond er een Tattoo Circus plaats in Bethaniën, Berlijn Kreuzberg.* Het initiatief hiervoor is genomen door verschillende individuen die allemaal op de één of andere manier bezig zijn met strijd tegen repressie. Naast het tattoo- en piercinggedeelte was er een uitgebreid programma met films, documentaires, performances, workshops en discussies. Er werd iedere dag gekookt en er was een tent met koffie, cakes en benefiet-shirts en -patches.

Vanaf elf uur 's ochtends konden mensen zich inschrijven voor een tatoeage of piercing, en niet lang daarna hoorde je de eerste machines zoemen en verspreidde de geur van ontsmettingsmiddelen gemengd met een beetje angstzweet zich door de gangen. Vooral op vrijdagochtend was het een drukte van belang, iedereen verdrong zich voor de tafels met portfolio's, schetsboeken en laptops met fotoshows. Deze tafels stonden voor de ingangen van verschillende lokalen, waar uit hygiënische overwegingen de tatoeëerders en piercers min of meer afgeschermd werkten. Achter de tafels zaten mensen die de afspraken planden en de donaties in ontvangst namen. In de aankondigingsflyer van het festival werd mensen gevraagd hun ontwerp mee te nemen, zodat de tatoeëerders ook niet nog eens heel lang ontwerpen zouden moeten tekenen.

De tatoeëerders (anarchisten) kwamen uit verschillende hoeken van Europa. Voor hen allemaal geldt dat zij met hun beroep op deze manier een zinvolle bijdrage kunnen leveren aan solidariteit met gevangen kameraden en de strijd tegen repressie. Om mee te kunnen doen gold als enige voorwaarde het akkoord gaan met de gestelde hygiënestandaard. Gedurende het hele weekend werd constant gewerkt door ongeveer vijftien tatoeëerders, van de vroege middag tot 'n uurtje of tien 's avonds.

Er was een divers aanbod aan performances. Meer dan de helft was gerelateerd aan het circus-thema, zoals comedy, vuurshows, jongleer-acts en

freakshows (o.a. extreme body-performance). Verder waren er dansoptredens, muziek, bondage en theater. Op zaterdagavond speelden er bands in het Rauchhaus.

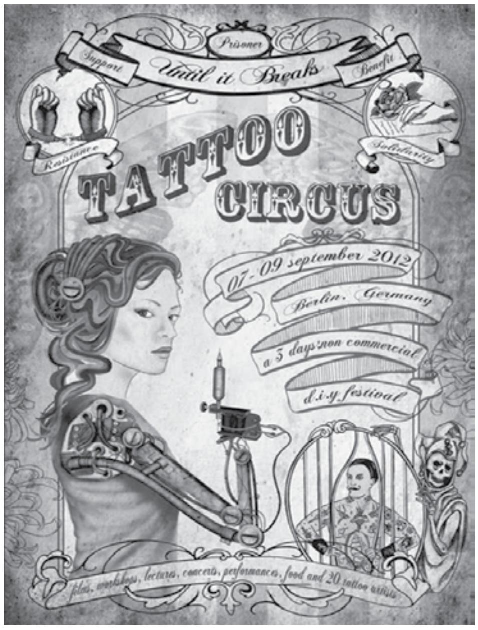
De workshops en discussies concentreerden zich rondom het anti-repressiethema. Van discussies over anarchistische visies op straf tot informatie over individuele gevangenen, workshops over lock-picking en de privatisering van gevangenissen. Het filmprogramma bood een selectie van verschillende speelfilms en documentaires. Zo werd er een documentaire over Russische gevangenistatoeages vertoond en een presentatie gegeven door een groep die zich specifiek richt op de situatie van vrouwen in gevangenissen. Hoewel de naam Tattoo Circus misschien anders doet vermoeden voert het tattoo-gedeelte voor de organisatoren niet per definitie de boventoon: 'Het is absoluut geen alternatieve tattoo-conventie, maar in de eerste plaats een anti-repressiefestival.' Het festival werd vooral op zaterdag druk bezocht, er liepen toen zo'n vierhonderd mensen rond.

De opbrengsten worden gedoneerd aan verschillende anti-repressiegroepen, waarvan de meeste anarchistisch, maar niet per se.

De opbrengsten worden gedoneerd aan anti-repressiegroepen

We kijken terug op een te gek weekend, een goed georganiseerd festival met veel interessante en afwisselende dingen om te doen en te zien, waarbij ook nog eens op een verfrissende manier donaties worden ingezameld, één die zoden aan de dijk zet. Wellicht een inspiratie voor een volgend benefiet, waarbij misschien niet bijvoorbeeld alcohol als bron van inkomsten hoeft te dienen...

** Bethanien is een voormalig ziekenhuiscomplex, gelegen aan de Mariannenplatz. De verschillende gebouwgedeelten, waarvan een aantal gekraakt geweest zijn, bieden ruimte aan o.a. woongroepen, kunstprojecten, sociale voorzieningen, autonome initiatieven en concertruimte. Zie bijvoorbeeld www.newyorck.net.*

Vervolg van pagina 6

Frankrijk, november tot december 2012
Ontruiming ZAD mislukt

In Frankrijk is er al meer dan dertig jaar verzet tegen een megalomaan project voor een nieuw vliegveld boven Nantes, in het gebied genaamd Notre-Dame-des-Landes. Het verzet is voornamelijk door boeren en dorpelingen opgestart, maar heeft in de afgelopen jaren ondersteuning gehad van duizenden mensen. Het vliegveld wordt gebouwd door de multinational Vinci, ook bekend als het bouwbedrijf dat een snelweg aangelegd door het Khimki-bos vlakbij Moskou, Rusland (zie Directe Actie, Nr. 23). Maar van bouwen is nog weinig terecht gekomen. Tientallen door de regering onteigende huizen, zijn gekraakt. Er zijn meerdere actiekampen, boombezettingen, gebarricadeerde wegen, etc. Het hele gebied is door de bezetters uitgeroepen als ZAD (Zone A Défendre). Op 17 oktober wordt door 500 man ME en het leger geprobeerd een deel van het gebied te ontruimen. Tijdens de ontruiming van één van de panden worden 250 traangasgranaten afgeschoten. Het verzet is zeer heftig met brandende barricades, katapulten, molotovcocktails en klassiek stenen gooien. In het weekeinde daarop is er een grote demonstratie uitgeroepen met als doel het herbezetten van de terreinen die zijn ontruimd. Er komen ruim 20.000 mensen naar de demonstratie en de politie durft zich niet te vertonen. Alle ontruimde gebieden worden weer bezet. De strijd is nog lang niet ten einde en er wordt tot op de dag van vandaag opgeroepen om naar de ZAD te komen.

Meer info op: http://zad.nadir.org/.

Egypte, 23 november 2012
Rellen n.a.v. van machtsgreep Morsi

De nieuwe president van Egypte, Morsi, van de Moslim Broederschap, laat op deze dag een decreet in werking gaan dat hem verregaande macht geeft. De revolutionaire geest die nu al een jaar door Egypte rondwaart probeert hij zo terug in de fles te stoppen. In de eerste uren na het bekend worden van het decreet gaan duizenden in alle grote steden de straat op. Het Tahir- plein in Cairo wordt weer bezet. In Alexandrië worden alle kantoren van de Moslim Broederschap aangevallen, gesloopt of in brand gestoken. Er verschijnt een foto in de social media waarop te zien is hoe een woedende menigte een kantoor van de Moslim Broederschap bestormt. Uit de ramen van de bovenliggende verdiepingen worden meubilair en documenten gegooid en één van de aanvallers zwaait een zwart rode vlag uit het raam. De dagen erna zijn er meerdere straatgevechten tussen

Lees verder op pagina 18

DEELSTRIJD VS TOTAALSTRIJD

Twee visies

Op de volgende pagina's zijn twee discussieteksten te lezen over een onderwerp dat de laatste tijd wel vaker besproken wordt: deelstrijdversus totaalstrijd, en alle dingen daar tussenin. De theorie van de schrijvers over een vrije wereld blijkt niet zo verschillend, juist de ideeën over praktijk en strategie zijn anders. De vraag is hoeveel je in één keer kan aankaarten, en wat nou eigenlijk effectief is.

1. Totaal de draad kwijt

Door Gup

De term totaalstrijd heb ik de afgelopen tien jaar zo af en toe eens gehoord en de associaties die ik ermee heb zijn niet zo fijn. Als mensen me zeiden dat ze 'vanaf nu meer met de totaalstrijd bezig gingen' wist ik dat ze voorlopig niet meer naar acties zouden komen, maar wel naar de kraakkroeg. Relevanter voor dit artikel is het gebruik van dezelfde term door de Internationale Socialisten (IS), maar ik wil mijn pijlen niet op hen richten. Sinds een paar jaar hoor ik mensen in mijn omgeving weer 'totaalstrijd' zeggen. Dit zijn mensen die niet bij de IS zitten, maar ook niet van plan zijn hun progressieve strijd verder aan de bar te voeren. Wat bedoelt deze groep mensen met Totaalstrijd?

Onze kameraden van de IS zeggen dat we de totaalstrijd moeten winnen en dan alle problemen zullen verdwijnen. Met totaalstrijd bedoelen ze de strijd tegen het kapitalisme en dat slaat dan weer op het conflict tussen arbeiders en fabriekseigenaren. Als de arbeiders de macht grijpen, zal het paradijs nederdalen, Marx wil zal wet zijn, en milieu, dierenleed, racisme en vrouwenonderdrukking zullen verleden tijd worden. Het is daarom onzin om nu een andere strijd te voeren dan die van de arbeiders.

Er zijn natuurlijk materiëler versies van 'totaalstrijd' denkbaar. Misschien dat sommige anarchisten er alleen maar mee willen zeggen dat alle problemen door kapitalisme en/of de staat in stand worden gehouden. Om iets te veranderen, moet je dus tegelijkertijd ook tegen staat en kapitalisme vechten. Totaalstrijd wordt dan gebruikt om aan te geven dat je in je deelstrijd moet verwijzen naar de totaalstrijd, waarmee dus de strijd tegen staat en kapitaal bedoeld wordt.

Hier tegenover staan anarchisten die het prima vinden om alleen met een deelstrijd bezig te zijn. Deze mensen zien de anarchistische strijd als een verzameling deelstrijden. De deelstrijden hebben dan als lange-termijndoelen wel het anarchisme, waardoor ze dus niet gebruik zullen maken van partijpolitiek of andere niet-anarchistische middelen. Maar ze zullen in hun kortetermijndoelen niet altijd de strijd tegen staat en kapitaal opnemen[1].

Het gaat hier in eerste instantie om de analyse van de wereld: wat veroorzaakt de problemen die we willen bestrijden? De communisten zijn hier duidelijk over: het kapitalisme is het enige probleem. Het is mij niet helemaal duidelijk waar de meeste anarchistische totaalstrijders staan. Vooral de nieuwste hype, het insurrectionalisme, levert

soms wel erg communistische citaten op. Wat mij betreft is er meer mis met de wereld dan uitgebuite arbeiders en repressieve smeris; gevolgen die heel direct uit staat en kapitalisme voortkomen. Ik ben wat dat betreft een totaalstrijder, niet alleen voor de arbeiders en burgers, maar ook voor de homo's, migranten, vrouwen, queers, dieren, milieu, eenzame bejaarden, drukke kinderen en ga zo maar door. Ik denk dat tegenwoordig veel anarchisten ook totaalstrijders zijn en dat we ons juist onderscheiden van communisten door de erkenning van deze bredere strijd.

Ik heb dus een erg totale opvatting van anarchisme. Anarchisme is wat mij betreft de poging om een wereld te maken waarin je samenwerkt met elkaar en niet uitbuit. Een wereld waarin je macht hebt over je eigen leven en je omgeving inricht in overleg met je naasten. En waar het niet uitmaakt welke kleur je hebt, welk geslacht of met wie je vrijt. Anarchisme is ook het streven naar een wereld waarin het milieu schoon blijft en dieren niet gedood worden. En natuurlijk zijn er honderden andere dingen die ik graag zou willen in een betere wereld. Al deze dingen zijn voor mij onderdeel van het anarchisme, omdat ik denk dat ze met elkaar samenhangen. Ik neem daarom voor nu aan dat anarchisten niet denken dat de strijd tegen staat en kapitaal de enige relevante strijd is.

Als we het eens zijn over deze opvatting van anarchisme, dan is de vraag hoe we dat gaan bereiken. Wat is onze tactiek om een mooie wereld te krijgen? Omdat verandering automatisch conflict betekent met de mensen die van de huidige situatie profiteren, heb je mensenmassa's nodig die ook belang hebben bij anarchistische verandering. Die massa moet groot genoeg zijn om het conflict te winnen, bijvoorbeeld door oncontroleerbaar te zijn voor de staat. We hebben dus een enorme groep mensen nodig.

Ik denk dat het tactisch goed is om aan de almaar groeiende groep revolutionaire soldaten de verbanden te laten zien tussen de verschillende strijden. Zo versterk je elkaar namelijk en maak je het revolutionaire effect van je wervingscampagnes veel groter. Laten we daarom verder gaan op het belang van verbanden leggen tussen verschillende strijden. Wat is je tactiek om zoveel mogelijk mensen die verbanden te laten inzien?

Optie 1: Direct alle verbanden aan mensen vertellen. Ik ken geen voorbeelden van anarchisten die dit proberen en daar ben ik blij mee. Stel dat we op een mooi dorpsplein zouden gaan staan en daar gaan vertellen over de verbanden tussen de vleesindustrie, homofobie, seksisme, racisme, G8 en nog zo'n honderd andere onderwerpen. Op het moment dat iemand het eens is met het ene onderwerp, haakt hij of zij waarschijnlijk af op een andere onderwerp.

Ik denk dat tegenwoordig veel anarchisten ook totaalstrijders zijn

Optie 2: Een selectie nemen van onderwerpen en daar de verbanden tussen leggen. Ik ken wel voorbeelden van zo'n gecombineerde deelstrijd. Bij 1 mei-demo's worden bijvoorbeeld vaak verbanden gelegd tussen een paar onderwerpen, bijvoorbeeld antirepressie en anti-belastingdienst. Hoewel nog steeds lastig, wordt de kans op succes bij zo'n gecombineerde deelstrijd al een stuk groter.

Optie 3: Je neemt een onderwerp en vertelt pas in een later stadium, als iemand interesse heeft, over meer onderwerpen. Hierbij is de kans het grootst dat je aansluiting vindt, omdat je het over maar weinig eens hoeft te zijn om elkaar te begrijpen.

Dit is het moment dat we even in de psyche van de revolutionaire klasse moeten duiken. Psychiaters gaan ervan uit dat iedereen maar een beperkte groep van nieuwe ideeën en gedachtes zal accepteren als men daarmee geconfronteerd wordt. De groep van ideeën die je accepteert, heeft als middelpunt je identiteit, dus het beeld wat je van jezelf hebt. Om dat middelpunt zweven allemaal gedachtes die je bereid bent te accepteren, dit heet 'de kring van acceptatie'. Hoe verder van je identiteit af, hoe moeilijker je een gedachte accepteert. Gedachtes die zich buiten de kring bevinden, accepteer je niet.

Een voorbeeld:

Als een man op jou afkomt en begint over de opstanding van Jezus, dan zul je hem in een goede bui uitschelden voor rare gek. Zal deze christenhond je aanspreken over het vluchtelingenkamp in Osdorp, dan blijf je staan. De man vertelt je dat hij helpt in het vluchtelingenkamp en vraagt jou ook te komen helpen. De kans bestaat dat je komt helpen en tijdens het opbouwen van de tenten vertelt de christenhond dat hij een christen is. Het is onwaarschijnlijk dat je hem nu voor homofobe seksist zult uitschelden, al is hij dat wel.

Wij zijn net als christenen, we willen zieltjes winnen, maar we hebben een rationele theorie en loofwaardiger doelen. Ondanks deze pre, zullen mensen veel van onze kernwaarden in eerste instantie afkeuren. Ga op straat staan en vraag mensen of ze misschien de staat willen afschaffen. Vrijwel iedereen zal je zeggen dat dat niet mogelijk is. Zeker als je een totaalstrijder bent zoals ik, en je het ook nog eens gaat hebben over kapitalisme, veganisme, vrije liefde, milieu... De mensen verklaren je voor gek! Ga daarentegen op straat staan, hou uitsluitend een verhaal over politierepressie en je komt met mensen in contact. Ze zullen interesse in je tonen en hun emailadres aan je geven. Met sommigen zul je samen dingen gaan ondernemen en in dat proces is de kans heel groot dat mensen allerlei ideeën van je overnemen, misschien worden ze wel veganist!

Dit is natuurlijk een open deur. Bijna iedereen in de anarchistische beweging kwam erbij door een interesse in een bepaald onderwerp. De afgelopen jaren zag je bijvoorbeeld veel toeloop vanuit de dierenrechtengroep Respect voor Dieren, daarvoor was het de kraakbeweging of de punk-scene. Ik

vind het daarom een tactische blunder om in je eerste contact met mensen verschillende onderwerpen aan te snijden.

Samenvattend kun je zeggen dat de term totaalstrijd weinig toevoegt aan discussies in anarchistische kring. Per definitie willen anarchisten staat en kapitaal afschaffen, daar hoeven we het dus niet meer over te hebben. Een zinnigere discussie zou zijn over de tactieken die we willen gebruiken om onze doelen te behalen.

2. Totaalstrijd: letterlijk en continu

Door Naima

Laat ik eerst definiëren wat totaalstrijd voor mij betekent. Totaalstrijd is de erkenning van een wereld gebaseerd op onderdrukking en uitbuiting, en de noodzaak het bestaan van alle verschillende vormen daarvan op te laten houden. Dat betekent dat de klassenstrijd bijvoorbeeld niet alleen een strijd is van arm tegen rijk, maar ook van gevangenen tegen bewakers, van vrouwen tegen het patriarchaat, of, nog ingewikkelder, van dieren tegen hun kooien. Daarnaast zijn voor mij, dus niet per definitie, insurrectionele invloeden van belang, denk aan de kritiek op vakbonden en federaties die gebaseerd zijn op een politiek programma. De focus ligt dan op informele organisatie, de (permanente) aanval, het participeren in (klasse)conflicten en de weigering te onderhandelen met klassenvijanden.

Ook op momenten dat er geen directe confrontatie plaatsvindt is het belangrijk in actie te komen. Er bestaan anarchisten die zichzelf laten uitbuiten op hun werk, alsof hun acties een hobby zijn en hun gedachten zonder consequenties. Zo ben ik ook nooit bang mijn veganisme nog een keer te bediscussiëren met kameraden. Er bestaan ook anarchisten die zich opofferen om de wereld te bevrijden, maar zichzelf zo als martelaar tentoonstellen dat ze er nog maar weinig lol aan beleven. En zo kan het gebeuren dat mensen zielloze manifesten de wereld in sturen, omdat ze alleen nog bezig zijn met wat 'het gewone volk' van hun vindt.

Mijn ervaring is dat mensen je veel beter begrijpen als je eerlijk bent over wat je wilt, en er ook helemaal niet zo raar van opkijken als je het hebt over een aanval op bijvoorbeeld een bank of een smeris in reluniform. Sterker nog, veel mensen op straat zouden dat ook wel willen. De staat en de bedrijven zijn niet zo geliefd als de media ons willen laten geloven. Veel mensen houden zichzelf helemaal niet op de hoogte van wat er gebeurt in de wereld door middel van het nieuws, maar veel meer door gesprekken binnen hun sociale netwerken. Daarom is het ook duizend keer belangrijker om op straat aanwezig te zijn dan om een persbericht (meestal aangepast aan hun maatstaven) de wereld in te sturen.

Natuurlijk is het niet zo, dat je elke keer wanneer je iemand op straat spreekt, je direct de hele wereldproblematiek en de vernietiging daarvan uitlegt. Maar het is wel nodig om de samenhang tussen conflicten te benadrukken. De mensen in de vreemdelingenbajes zouden daar niet zitten als de economische machten daar geen belang bij zouden hebben, ongeacht welke politieke partij op dat moment aan de macht is. De bio-industrie zou niet bestaan als er geen zieke consumentenmarkt zou bestaan. De politie zou geen mensen in elkaar beuken, of gewoon neerschieten, als ze geen systeem te beschermen hadden. Zolang we zeggen dat die geïllegaaliseerden zo zielig zijn omdat ze vastzitten terwijl ze niets misdaan hebben, kunnen we geen eerlijke kritiek op de gevangenis in het algemeen hebben. Het komt erop neer dat alles wat deze wereld dwarszit in een vrij leven, gesloopt moet worden. Omdat wij en iedereen niet vrij zullen zijn zolang de structuren van kooien en cellen, uitzendbureaus en uitkeringsinstanties nog bestaan.

Nu weet ik dat je je afvraagt, hoe we daar gaan komen. Als er drie opties worden voorgesteld hoe mensen te benaderen, of stappenplannen voor een succesvolle campagne, word ik direct allergisch. Omdat de wereld niet in stappenplannen of opties te vangen is. Prognoses, bedrijfsplannen en campagnes maken deze wereld juist kapot. We moeten ons juist richten op chaos. En dan bedoel ik niet de chaos als in ieder voor zich, of allen tegen allen. Ik bedoel de chaos van de solidariteit, medeleven, verantwoordelijkheid en capaciteit tot deze dingen – daar bestaan geen rekensommen voor. Iedereen heeft namelijk andere dingen nodig, en iedereen is in andere dingen goed. Daarom geloof ik al helemaal niet in een stappenplan of een campagne voor een sociale revolutie. Die moet uit de mensen zelf komen. Ik wil ook geen zieltjes winnen. Een hoop mensen zijn zo verpest dat ik ze helemaal niet wil overtuigen.

Kan mij 't schelen als die yuppentrut veganist is geworden. Het interesseert me niet als mensen er linksige ideetjes op nahouden om zonder veel schuldgevoel de krant te kunnen lezen. Want de beslissing om veganist te worden is, hoe gek dat ook mag klinken, geen ingrijpende beslissing. En ook niet van

veel invloed, al voorkomt het de moord op een x aantal dieren. De beslissing om een steen te gooien naar de smeris die een nertsenfokker staat te beschermen is veel interessanter, omdat het werkelijk deuren opent richting een opstand die langdurig en compleet is. Als iedereen veganist wordt en bij de natuurwinkel boodschappen gaat doen, zijn we nog niet veel verder. Ook niet als ze Groen Links gaan stemmen en meedoen aan de (gekraakte) buurttuin. En dat is omdat dit dingen zijn, die binnen het systeem vredig kunnen functioneren. Dingen die het systeem, zogezegd, kan gebruiken om te blijven bestaan. Zoiets als knuffel-Marokkanen, maar dan excuus-veganisten. En het excuseert het systeem niet alleen, het pacificeert mensen ook. Elk idee van vrijheid, van anarchie, houdt een totale breuk in met het de huidige samenleving.

Ook op momenten dat er geen directe confrontatie plaatsvindt is het belangrijk in actie te komen

Maar hoe bereik je dat, dat iemand zomaar iets doet, wat 'het systeem' wel echt dwars zit? Volgens mij voornamelijk door te inspireren, en flauw gezegd, door het goede voorbeeld te geven. Ook wij zelf hebben vaak een ongeleid projectiel nodig dat de eerste stap zet, zodra het duw-en-trekwerk begonnen is doen veel meer mensen mee. En zodra de eerste ruit eruit ligt, gaat de rest ook aan diggelen. Ik geloof ook oprecht dat veel mensen afknappen op een flyer met een specifiek, omlijnd verhaal over een bepaalde strijd, omdat ze die zelf niet direct kunnen voelen. Zijn we dan terug bij het oude 'bevrijd eerst jezelf voor je aan de rest begint'? Ik weet het niet zeker, maar geloof wel dat door het innerlijke proces van (deel)strijd toe te passen op mijn eigen leven, ik veel sterker ben geworden. En vooral ook sterker in mijn wil om dingen te doen, en om aan te vallen.
Een strategie is nodig om vorm te geven aan onze ideeën, maar mag nooit een blauwdruk worden. Net zoals revolutionaire geschriften nooit als bijbels mogen worden behandeld. We moeten steeds kritisch naar onze aanpak kijken, maar niet vervallen in planmatigheid, omdat ik denk dat gevoelens over wat goed en belangrijk is, zwaarwegender moeten zijn dan een puur rationele tactiek. Juist omdat deze wereld gebouwd is uit systematiek en radertjes, moeten we dat vermijden.

Allemaal grote woorden. Ik zal nog even naar begin terugkeren. Deelstrijd zal ons, door het beperkte karakter ervan, er gewoonlijk juist van weerhouden een algehele visie te hebben op wat er mis is. Daarmee zal het ons tegenhouden datgene wat ons kapot maakt werkelijk kapot te maken. En als je je maar genoeg verdiept in het gespecificeerde onderwerp, word je vanzelf een Jehova's getuige van het antifascisme, veganisme, feminisme of desnoods anarchisme. En Jehova's getuigen benaderen anderen als dom, niet onderlegd, slachtoffers of gewoon als niet verlost van hun zonden. Zo wil ik niemand benaderen, en ik wil mezelf ook niet zien als verheven of als voorhoede.

De kritiek op deelstrijd is per definitie een tactische discussie. Veel mensen zijn er van overtuigd dat deelstrijd in Nederland is voortgekomen uit het poldermodel, met geïnstitutionaliseerde actiegroepjes en gesubsidieerde lobby's. Die bestaan vooral om het systeem rechtmatigheid te verlenen. Discriminatie? Daar hebben we een bureau voor. Dierenleed? Bel de dierenbescherming. Ik doel dus weer op het gevaar van een harmonieus bestaan binnen 'het systeem', terwijl de repressieve krachten van de staat op dit moment hevig toeslaan en de afstomping van de moderne mens steeds perfecter voltooid wordt door nieuwe technologie. Je moet je dus niet organiseren om een platform of institutie te worden, maar om praktische zaken te regelen en de mogelijkheden te creëren om elkaar te ontmoeten, te informeren en met elkaar te discussiëren.

Het gaat erom je steeds voor te bereiden op een sociale revolutie, en ondertussen te revolteren waar je kan. Anon: 'De revolte heeft alles nodig: papier en boeken, wapens en explosieven, reflectie en gevloek, gif, dolken en brandstichting.'

3. Reactie van Gup op Naima

In de wollige tekst van Naima, is het lastig te ontdekken waar ze op mijn tekst reageert. Ik zal proberen te beschrijven waar we van mening verschillen, maar vergeef me als ik iets over het hoofd zie.

Naima zegt dat als je iemand op straat spreekt, je de samenhang tussen conflicten moet benadrukken. Als voorbeeld geeft ze de samenhang tussen kapitalisme en de bio-industrie. Ik bestrijd natuurlijk de samenhang tussen kapitalisme en de bio-industrie niet, maar ik sta niet op straat om mijn gelijk te halen, maar mijn doelen. Nu is mijn doel helaas iets radicaler dan de scherpe kantjes van kapitalisme afhalen. Ik wil niet de bio-industrie kapot maken, maar het hele idee dat dieren minder waard zijn dan menselijke dieren. Daarvoor helpt het me niet om kapitalisme erbij te halen. Omdat ik op de langetermijn ook af wil van kapitalisme, kan het wel goed zijn om na langer contact dit uit te leggen. Als ik een campagne doe om kapitalisme eindelijk eens omver te werpen en ik de bio-industrie

neem als aanleiding, zou ik kapitalisme misschien wel noemen.

Naima zegt allergisch te reageren op mijn indeling van opties en stappenplan. Dat lijkt me heel vervelend als je in discussie bent. Ik geloof niet dat ik heb gezegd dat iedereen hetzelfde nodig heeft of hetzelfde moet kunnen, een tactiek heeft vele methodes, zoals je in mijn stappenplan kan lezen. Ik heb verder geen voorstelling bij 'solidaire chaos', maar neem aan dat dit voortkomt uit het misverstand dat er zonder staat chaos zal zijn. Ik denk juist dat staat en kapitaal chaos veroorzaken in een samenleving door individualisering en productie zonder behoefte. Verder lijkt dit punt in te gaan op de postmoderne kritiek op rationaliteit. Ik heb te kort filosofie gestudeerd om dit te snappen, maar ik kan me niet voorstellen dat vanwege de stiptheid van de treinen naar Auschwitz, we nu niets rationeels meer mogen zeggen.

Interessanter vind ik Naima's punt over zieltjes winnen. Ik zie daarin twee opties (aaah, je allergie, sorry!). Als je geen zieltjes wilt winnen, kom je uit bij het nihilisme, omdat morele overtuiging meestal een sociale wens schept. Je handelt moreel in de hoop dat iedereen dat is. Wil je dus niemand overtuigen, dan moet je bijna wel nihilist worden, zoals sommige anarchisten inderdaad ook doen. Naima geeft echter aan dat ze mensen het goede voorbeeld wil geven. Dit soort voorhoede ideeën lijkt mij toch te wijzen op de wens om zieltjes te winnen.

Als je geen zieltjes wilt winnen, kom je uit bij het nihilisme

Het enige om het hier over eens te worden, is het woord zieltjes. Eigenlijk wil ik namelijk geen zieltjes winnen, maar lichamen. Ik wil graag dat de lichamen van mensen niets en niemand meer onderdrukken. Uiteindelijk is het vooral een materiële zaak, geen ideologische. Ik wil niet dat mensen vinden dat opsluiting iets verkeerds is, maar dat mensen de gevangenismuren en dierenkooien afbreken. Aan de andere kant is ideologie wel van belang voor de lange-termijndoelen. Nazi's, kapitalisten en christenen doen materieel gezien wel anarchistische dingen, maar streven niet naar vrijheid voor iedereen. Het is daarom tactisch wel van belang dat de argumenten die je gebruikt om lichamen te winnen, ook verenigbaar zijn met je lange-termijndoelen.

Naima lijkt het punt te willen maken dat veganisme verenigbaar is met het systeem, maar een steen gooien naar de smeris niet. Dit zijn moeilijk te vergelijken zaken. Veganisme is namelijk de beschrijving van een stukje anarchisme, terwijl stenen gooien een methode is om vrijheid te winnen. Ik heb vaker mensen gehoord die vonden dat de inkapseling van anarchistische initiatieven door staat of kapitaal, betekende dat het initiatief niet deugde. Dat lijkt me niet. Veganisme is de strijd tegen uitbuiting van dieren en daarmee is het niet te verenigen. Dit alleen al maakt het een goed idee om veganisme te stimuleren. Wel maakt bijvoorbeeld slachterij VION nu vleesvervangers. Maar zelfs dat betekent alleen maar dat je meer fronten moet openen, niet dat de hele oorlog zinloos is. Als ik veganisme zou zien als een manier om kapitalisme te bestrijden, dan zou ik me bijvoorbeeld richten op mensen die al veganist zijn en hen uitleggen waarom VION die vleesvervanger maakt.

[1] Voor meer info over kort- en lange-termijndoelen, lees 'Succesvol actievoeren in 7 stappen' dat eerder in Directe Actie verscheen of stuur een mail naar gup@riseup.net.

Vervolg van pagina 13

aanhangers van de Moslim Broederschap en mensen die de revolutie willen verdedigen. In Cairo sluiten de Ultra's zich aan bij de revolutionaire demonstranten. De Ultra's zijn de hooligans van voetbalclub Ahlawy en hebben een sleutelrol gespeeld in de gevechten tegen de politie en Mubarak-aanhangers tijdens de Egyptische Lente. Hoe dan ook, de macht van Morsi en zijn Moslim Broederschap wordt met de dag sterker, en de toekomst van de Egyptenaren ziet er dan ook duister uit. Door alle revolutionaire gebeurtenissen in de afgelopen twee jaar in Egypte heeft zich een kleine maar actieve anarchistische beweging ontwikkeld. Op dit moment zitten drie anarchisten in de gevangenis wegens hun betrokkenheid bij de rellen van november 2012.

Voor meer informatie, zie de website van de Libertair Socialistische Beweging in Egypte: http://lsmegypt.blogspot.co.uk/.

Bangladesh, 24 november 2012
Protest en barricades n.a.v. verschillende branden in textielfabrieken

Een brand breekt uit in een grote textielfabriek in Bangladesh in de industriële wijk Ashulia vlakbij Dhaka. 120 arbeiders overlijden door verbranding of stikken door de rook, meer dan honderd arbeiders raken gewond. Men moest uit de ramen springen van het negen verdiepingen tellende gebouw omdat de nooduitgangen dicht waren. In de textielfabriek werd voornamelijk kleding gemaakt voor Westerse bedrijven zoals C&A en Wallmart. Zeer waarschijnlijk is de brand aangestoken door een concurrerend bedrijf of gesticht om de verzekeringsgelden te innen. Op maandag 26 november is er in de zelfde industriële wijk Ashulia weer een grote brand in een textielfabriek, deze keer zijn er gelukkig geen doden. Duizenden arbeiders verlaten spontaan de textielfabrieken uit protest, werpen barricades op en blokkeren alle

Lees verder op pagina 25

ZWART BEHANG

Hangt er nooit lang, lees nu het nog kan! Amsterdam, januari 2013, nr. 1

Solidariteit met het verzet, solidariteit met Villa Amalias en alle bedreigde anarchistische ruimtes

In Griekenland is de economische en sociale situatie in de afgelopen jaren geëxplodeerd. De economie stortte in, met als belangrijkste resultaat een heel zwaar leven voor de inwoners van Griekenland, omdat mensen uit hun huis worden getrapt, hun elektriciteit wordt afgesloten en ze hun rotbaantjes verliezen. De Europese economische krachten bemoeien zich met het land, ze eisen alles van de mensen - maar de leningen gaan voornamelijk naar de banken en naar controle en repressie door de staat.

Het geld dat gespendeerd wordt aan duizenden nieuwe politieagenten en 'veiligheidsmaatregelen', is alleen in het belang van een verschrikkelijk systeem en de rijken. In Griekenland zijn er veel mensen die zich verzetten, om hun levens en waardigheid op te eisen. Zoals in de kraakpanden, vrije ruimtes waar mensen zichzelf organiseren, onafhankelijk van leningen en controle. De staat kan dat niet accepteren, omdat het de dreiging voor hun positie die hiervan uitgaat begrijpt.

Het is bijvoorbeeld normaal voor krakers om volkskeukens (gratis eten op straat) te organiseren. Dit concept werd in 2011 nagedaan door buurtcollectieven, maar werd snel verboden door de staat. Daklozen besloten het idee van kraken over te nemen, om maar een dak boven hun hoofd te krijgen - maar ze werden al snel ontruimd omdat de staat geen concurrentie duldt. In de laatste jaren zijn er tientallen mensen doodgegaan op straat door de kou.

Nu is de staat begonnen met het ontruimen van anarchistische sociale ruimtes, de kraakpanden waar we het eerder al over hadden. De politie heeft verklaard 40 van deze gekraakte ruimtes te willen ontruimen in de komende maanden. Het is een duidelijke, strategische beslissing van de politie, omdat het op deze manier heel moeilijk is om de projecten van de panden voort te zetten, nu ze bezig moeten zijn met het verdedigen van hun sociale ruimtes en juridische consequenties tegemoet zien.

Het is ook een strategische beslissing omdat de eerste ontruimde kraakpanden op de grens liggen tussen fascistische en antifascistische buurten. De fascistische partij Gouden Dageraad is enorm gegroeid in de afgelopen jaren, omdat de staat de immigranten de schuld geeft van de problemen van het land. Dit leidt tot confrontaties op straat, waar de fascisten geholpen worden door de politie. De kraakpanden zorgden voor een fysieke bescherming tegen de pogroms, mishandelingen en steekpartijen door de neonazi's van de Gouden Dageraad.

We voelen ons verbonden met de mensen in de straten van Griekenland, Europa en de hele wijde wereld. Omdat we moeten vechten tegen onze bazen om vrij te kunnen zijn - omdat hoe meer ze ons collectieve bewustzijn proberen te breken, des te harder het nodig is voor individuen om samen te komen tegen de economische en repressieve krachten.

Solidariteit en actie!

Zwarte Behang is een muurkrant met een lange geschiedenis. In de jaren '80 werd de naam voor het eerst gebruikt. Wij van Anarchistische Groep Amsterdam maken opnieuw een Zwart Behang voor radicale informatie op straat. Helpen verspreiden? contact via: postbus 16521, 1001 RA Amsterdam of mail: aga@agamsterdam.org

www.agamsterdam.org

Gaat heen en plak!

KHIMKI-ACTIVIST IN SPAANSE CEL

Pjotr Silayev, een Russische antifascist/milieu-activist met een Finse vluchtelingenstatus, wordt nog steeds in Spanje vastgehouden. Pjotr wordt door de Russische autoriteiten gezien als het meesterbrein achter de acties rondom het Khimki-bos, waarover twee jaar geleden al in* Directe Actie *werd bericht. Nadat hij in de herfst van 2010 in Rusland in voorarrest had gezeten, werd hij enkele weken later vrij plotseling en zonder aanklacht vrijgelaten na een internationale solidariteitscampagne. Pjotr vroeg politiek asiel aan in Finland, maar al snel bleek dat de Russische autoriteiten hem opnieuw proberen te vervolgen.

Door Dennis

Op 21 augustus 2012 werd Pjotr Silayev opgepakt in Granada, op basis van een arrestatiebevel van Interpol, dat was uitgevaardigd door Rusland. De Spaanse Audiencia Nacional (nationale rechtbank) heeft hem een reisverbod opgelegd in afwachting van een herziening van het Russische uitleveringsverzoek. Eerder hadden ambtenaren van de Finse ambassade in Madrid verzekerd dat hij in geen geval aan Rusland zou worden uitgeleverd en dat Pjotr zou worden vrijgelaten.

De Finse ambassade heeft de Spaanse autoriteiten van alle benodigde documenten voorzien, waaruit blijkt dat Finland Pjotr internationale bescherming en permanent asiel heeft verleend. De Spaanse autoriteiten weigeren echter om hem vrij te laten of om zelfs maar te reageren op de vragen van zijn advocaat over de huidige status van zijn detentie. Volgens Pjotrs advocaat kan een uitleveringsprocedure anderhalf jaar duren en ligt de uiteindelijke beslissing over zijn uitlevering bij de Spaanse regering.

In oktober 2012 heeft een Finse solidariteitsgroep, het Free Pit Network, een petitie opgesteld die de onmiddellijke vrijlating van Pjotr eist. Het verzoekschrift, dat werd overhandigd aan de Spaanse ambassade in Helsinki, wees erop dat onder het Vluchtelingenverdrag van de UNHCR geen enkele lidstaat een vluchteling kan uitleveren aan een land waar zijn of haar leven of vrijheid wordt bedreigd. Esko Repo, hoofd van de asiel-afdeling van de Finse Immigratiedienst, wees erop dat alle EU-landen hebben gezworen dit uitleveringsverbod na te leven.

Volgende de Russische mensenrechtenactivist Oksana Chelysheva schept de impasse van Pjotr in Spanje een gevaarlijk precedent met betrekking tot de veiligheid van politieke vluchtelingen in EU-landen. Verwijzend naar recente gevallen van asielzoekers die zijn ontvoerd in de Oekraïne en uitgele-

verd aan Rusland, en gevallen waarin politieke vluchtelingen uit Centraal-Aziatische autocratieën werden ontvoerd in Rusland en in het geheim naar hun landen van herkomst werden overgebracht, heeft Chelysheva haar bezorgdheid geuit over het feit dat dergelijke buitengerechtelijke praktijken naar de EU zouden kunnen overwaaiden als er niet wordt ingegrepen.

Het Free Pit Network heeft er op aangedrongen dat de sympathisanten van Pjotr niet moeten stoppen met hun campagnes voor zijn vrijlating en moeten doorgaan met het uitoefenen van druk op de Spaanse autoriteiten om hem vrij te laten. Pjotr heeft laten weten dat hij de hoop dat hij Spanje kan verlaten bijna heeft opgegeven en dat de Audiencia Nacional tot nu toe alle verzoekschriften van zijn advocaat heeft genegeerd. Spanje lijkt Pjotr op willekeurige wijze vast te houden, terwijl zij hem volgens de Finse ambassade maar veertig dagen hadden mogen vasthouden. Op dit moment, december 2012 en vier maanden later, zit Pjotr echter nog steeds vast in Spanje. Naar het schijnt is de Audienca Nacional eindelijk aan zijn zaak begonnen, maar verloopt dit zeer moeizaam, omdat de nationale rechtbank een onderzoek wegens corruptieschandalen tegen zich heeft lopen.

** Over zijn tijd in de Russische gevangenis schreef Pjotr het indrukwekkende artikel 'Tussen droom en werkelijkheid – en door een hel' dat vanwege de lengte niet meer in deze Directe Actie paste, maar wel te lezen is op de website van de AGA.*

MY PROMISE

Excerpts from the zine ‘Still People’

This is an excerpt from the zine Still People that tells about one activist’s time in foreign detention here in the Netherlands.

On July 5th 2011 roughly a hundred fifty people were arrested for refusing to follow a police order at the demonstration held at the eviction of the squat ‘Schijnheilig’ in Amsterdam. It was one of the largest mass arrests ever made in the Netherlands. All of the arrestees who could or would not produce an identity card at the police station were put into custody of the foreign police. During the following week most of the arrestees showed their ID’s and were released. Eight of them were transferred to the (euphemistically called) ‘detention centers’ of Zaandam and Rotterdam Zestienhoven, where they were imprisoned for up to two months.

The zine Still People is a personal account of her experiences in foreign detention, both in Rotterdam Zestienhoven and of a previous experience with foreign detention elsewhere. The zine, illustrated by Helena Sanders, can be bought at the bookshop ‘Het Fort van Sjakoo.’[1]

By Oona

My promise

We stand outside in the cage smoking cigarettes. It’s raining and the sky’s so gray it could be just another concrete wall. Next to me stands a big woman with a big smile. She lights a second cigarette, cupping her hand to protect the flame, and we continue our conversation. We’ve talked quite a lot the last days, mostly of sad things. I’ve told her that I’m leaving soon, that my passport will be brought and then I’ll be out. ‘Tell people about this.’ She has nine children and a staying permit in Ireland. For months she’s been waiting to get deported back there to be with her children, the youngest one of them not yet a year old. ‘Tell people about this.’ And I promise.

This is where the children are (I)

Two girls, maybe eight or nine years old, chase each other down the hallway. I stand there in the entrance with my bag of clothes and stare at them. I have just arrived to Rotterdam and there are children in this place. ‘This is where the married women are,’ the guard behind me says. She points to the cells on the right side of the hallway. On the doors there are grainy black-and-white mug shots of women. Some of them hold children, the small faces of babies made almost unrecognizable by the bad printing. There are eighteen cells in this section, each fitting two people. Some of the cells have a connecting door between them so if a whole family has ended up here

together they get to share a space: spouses with each other, their small children in foldable travel beds in the adjoining cell. Like some twisted version of a hotel family room. 'And this is where the children are.' The guard points to a small, dull room on the other side of the hallway. There are some toys and stuffed animals, a gaming console. During the time I spend there I will never see the children play in that room, never see them hold a toy. A woman comes out of one of the cells, holding a baby. She hands the baby to the guard and disappears back in to the cell. 'Mommy goes to take a shower,' the guard coos to the baby and the baby smiles. The baby is five months old. He was born in the Netherlands and is now here waiting to be deported together with his Suriname-born mother. By next week they'll be gone.

We've talked quite a lot the last days, mostly of sad things

This is where the children are (II)

The two little girls sit around a low table and play board games with three of the guards. They all roll dice and laugh loudly, the guards and the children about to be deported. Most of the girls' time is spent in the common room with the adults. Sometimes they listen to the stories of all these weathered women; sometimes they play with the baby. And sometimes they just sit there. I never see them go outside. The brown-eyed girl wins the game and runs to her mother, tugs her sleeve. They arrived here from Iran when the girl was just a baby. They lived somewhere in Limburg until some months ago when they came to visit Rotterdam, were stopped on the street and asked for passports. And this is where they ended up in. The girl whispers something in her mother's ear. I know it's Dutch she's speaking. Her mother has an accent. The girl does not.

Cellular

Four of the cells in this section stay locked all day. On the doors there are photos of the men who spend their days inside those small rooms, and next to the photos there are orange pieces of paper. Cellular, the papers say. And it has nothing to do with cell phones. 'It means they get punishment,' explains a young female guard. She tries to explain the rules to us newcomers, searching for the right English words. The length of the punishment depends on what you have done, she says. 'If you try to kill yourself, you get long punishment.' It would almost be funny if it weren't so fucking tragic. So perfectly it describes this place, this and every other place like this one: you will be punished for being in pain. Suffering will get you cellular.

Tickets (II)

Some mornings the cell doors don't open. Occasionally I wake up to it: the guards moving in the hallway, opening hatches in the doors, talking. Slow shuffling steps passing by my cell. But the doors don't get unlocked like they usually do. The breakfast gets brought but we don't get out. It's only later that the doors get opened. And we notice it immediately: some photos have been removed from cell doors.

On the doors there are grainy black-and-white mug shots of women. Some of them hold children

Door handles

I think I talk the whole way home. I am not sure, the drive seems absurd: the motorway and the moving. The car pulls up in front of our house and I get out slowly. All of a sudden I am back here again and it feels like it's been ages, even though it hasn't. I expected to be happy but I'm not: it's a different reality and it feels almost incomprehensible. I wait outside the door until my partner opens it and lets me in. Up two flights of stairs and I stop in front of the living room door. My partner comes up behind me. 'What's wrong?' he asks, leans on the door handle and pushed the door open. Oh, right. So casually one opens doors here. I have grown used to not opening and closing anything myself. To walking between two guards whenever being taken somewhere, one of them buzzing a door open in front of me and the other one closing it behind me. So used to it that I have all but forgotten how to use door handles. So quick is the process of institutionalization. And it continues: for several days I will find myself preferring instant coffee to an espresso. Two sugars and two creamers, please. It tastes like chemicals and cardboard, like long nights of Discovery Channel. Like familiar things left behind.

In the end

Later on, people ask me about foreign detention. At bars, at voku's, on the street they all ask the same thing: what was the hardest part? What was the most painful thing? Was it the bad food? Was it the guards, was it being locked up? And I repeat no, no, it was none of those things. In the end it all comes down to this: I couldn't explain myself to the people I met. The situation accentuated our differences and I could not get to know the people – who they really were behind their numbers, behind the destinations written in their files, the destinations that defined them there. Or maybe I didn't try hard enough. It felt so damn difficult. Like a library of sad books, books you know you should read but can't even bring yourself to open because they are so heavy with emotion. You almost don't want get to the details. It would tear your heart apart. I wished so hard I could explain myself. I wished so hard I could help. But I couldn't. And that was the most painful thing.

[1] Or read in its entirety at the ABC Amsterdam website: http://abcamsterdam.wordpress.com/teksten/still-people/

MOORD DOOR DE POLITIE IN DEN HAAG

en wat daar op volgde…

Op zaterdag 24 november 2012, om 06.30 werd de 17-jarige Rishi Chandrikasing doodgeschoten door een politieagent op station Den Haag Holland-spoor.

Door anonieme anarchisten

In een verklaring zegt de politie dat ze een anoniem telefoontje ontvangen heeft over een man met een pistool die mensen op het station bedreigde. Toen de politie arriveerde herkenden ze Rishi als die man. Ze bevolen hem zijn handen in de lucht te steken, en volgens de verklaring, bewoog hij toen zijn handen richting zijn middel, waarop ze hem in zijn nek schoten. Dit was de oorzaak van zijn overlijden.

Pas op maandag en pas nadat verschillende getuigen verklaard hadden dat Rishi geen wapen had, gaf de politie toe dat er geen wapen bij hem in de buurt of op het station gevonden was. Op zondagmiddag (een dag na de moord), liepen er 300 tot 350 mensen mee in een stille tocht voor zijn dood, die eindigde op de plek van zijn moord. De mensen legden daar bloemen neer, staken kaarsen aan en schreven slogans op de muren van het station. Een van de slogans was 'The cop will die, #promise,', waarover het hoofd van de politie verklaarde dat 'zulke verklaringen te ver gaan.' Voor de politie gaat het te ver om op een muur te schrijven dat je iemand wilt vermoorden, maar wanneer een agent iemand vermoordt, is het kennelijk geen probleem.

Op zaterdag 1 december vond er een protest plaats in Den Haag, waarbij meer dan 300 mensen aanwezig waren. Op maandag 3 december hadden de station-medewerkers alle sporen van de moord opgeruimd. Vrienden en familie riepen op tot een nieuwe bijeenkomst op de plek van de moord om opnieuw bloemen en kaarsen neer te leggen. De bijeenkomst zou plaats vinden op zondag 9 december.

De mensen die gehoor gaven aan de oproep zagen dat de politie en de NS-beveiliging in grote getale aanwezig waren en elke hoek van het station controleerden. Veel van Rishi's vrienden waren bang en gingen weer weg. Op perron 4 stonden nog meer agenten op ons te wachten. Uiteindelijk kwamen we met ongeveer veertig mensen samen. De NS belde de ouders van Rishi op en dreigden dat als de mensen niet weg zouden gaan zij de gedenksteen voor Rishi niet zouden plaatsen, zoals eerder beloofd was. Een aantal van zijn vrienden en familie begon met de NS-bewaking te onderhandelen, terwijl anderen weigerden zich van de plek te verplaatsen ondanks de goedkope bedreigingen. Dat was het minste wat ze voor Rishi konden doen. Uiteindelijk zei de bewaking dat we tot 17.00 uur mochten blijven.

Terwijl de tijd verliep ontstonden er conflicten tussen Rishi's vrienden. De ene helft probeerde mensen weg te duwen, terwijl de rest weigerde weg te gaan. Tijdens deze rare situatie probeerden we met de kameraden met wie wij daar waren te besluiten wat we wilden doen. Uiteindelijk besloten we bij de mensen te blijven die de strijd tegen de vergetelheid aan gingen, ter-

wijl de politie steeds dichterbij kwam. Tegen de rest van de vrienden en familie, die ons ervan beschuldigden dat we Rishi niet eens kenden, terwijl ze de handen schudden met de bewaking, willen we graag zeggen dat elke staatsmoord geconfronteerd moet worden met waardigheid en niet met handjes schudden met de staatsknechten.

Om 18.00 viel de politie ons aan...

Om 18.00 viel de politie ons aan in het zicht van verbaasde passagiers en arresteerden ons één voor één. Het station is een totaal gecontroleerde plek en de actie leek ons simpel, niemand van ons had gedacht dat het zo zou aflopen, dus het enige waarmee we onszelf konden verdedigen waren onze handen en voeten.

Een aantal van onze kameraden was van de groep afgesneden en liep naar het perron aan de andere kant om daar de rest van de mensen wakker te schudden. Er wachtte een onaangename verrassing. Het grootste gedeelte van de mensen liet weten de politie te vertrouwen en een aantal vonden 'Rishi een slechte jongen en dat was waarom dit gebeurd was.' Toen iemand een filmende passagier vroeg om zijn cameramateriaal, waarop te zien was hoe de politie mensen in elkaar aan het slaan was, weigerde hij het materiaal te geven, omdat het dan tegen de politie gebruikt zou kunnen worden. Andere voorbijgangers zeiden dat de politie alleen maar hun werk aan het doen was, en ze hadden gelijk. Overal ter wereld is het werk van de politie het creëren van verdachten, het beoordelen en het schieten naar believen.

Rishi was een immigrant van de tweede generatie, net als veel van zijn vrienden die die dag gearresteerd werden. Op het politiebureau vergaten de agenten niet om zijn vrienden eraan te herinneren, dat als ze het hier niet leuk vonden ze altijd nog terug konden naar hun eigen land. Dit bewijst maar weer eens dat de politie wereldwijd nog iets gemeen heeft, namelijk rassenhaat.

Ook al respecteerden we wat de vrienden van Rishi wilden (het aansteken van kaarsen, de bloemen en de vijf minuten stilte) wij geloven dat we op zulke momenten moeten schreeuwen en aanvallen, en niet stil moeten zijn of onderhandelen.

Als laatste moeten we reageren op het feit dat toen de grensrechter dood geschopt werd, in Almere op 3 december, de media er enorm veel aandacht aan gaven. In de media legden ze de nadruk op de waarde van het menselijk leven en ze verworpen de daad van de jongens die erbij betrokken waren, terwijl ze niets zeiden over het leven van een tiener, wat zonder enige reden ontnomen was door een agent.

Het menselijk leven heeft dezelfde waarde, daarin maakt leeftijd, nationaliteit, geslacht of kleur geen verschil: het maakt niet uit hoe hard ze ook proberen elk beetje bewustzijn van ons af te nemen, wij zullen er zijn om te laten zien dat dat een verloren strijd voor ze is. Wij zullen hier zijn om te schreeuwen voor iedereen die stil is en om iedereen die vergeet te laten herinneren.

Vervolg van pagina 18

toegangswegen naar de wijk. Er staan tweehonderd fabrieken stil, gezamenlijk lopen de arbeiders (zeventig procent van de textielarbeiders zijn vrouwen) naar de ruïnes van de fabriek, waar ze hun omgekomen medearbeiders herdenken en protesteren tegen de brute uitbuiting en voor betere arbeidsomstandigheden. Na inspectie van de uitgebrande fabriek door een internationale commissie voor arbeidsveiligheid treft men op de muur van een van de wc's de volgende geschreven tekst aan: 'Work here and your life is a living hell.'

Meer info op: http://libcom.org/news/death-trapped-burning-cage-ashulia-inferno-27112012.

Mexico-Stad, 1 december 2012
Grote rellen n.a.v. inhuldiging nieuwe president

Op 1 december 2012 werd in Mexico-Stad de nieuwe president Enrique Peña Nieto (PRI) ingehuldigd. Dit werd gevierd met grote militaire parades en veel vlagvertoon door de Mexicaanse elite. Duizenden arbeiders, werklozen en studenten dachten daar anders over en gingen massaal de staat op. Een grote demonstratie met meerdere 'zwarte blokken' en honderden anarchisten trok door de miljoenenstad. Aangekomen bij de Kamer van Afgevaardigden, waar de inhuldigingsceremonie voltrokken werd, ontstonden er rellen. De oproerpolitie had gigantische stalen afscheidingswanden opgetrokken om de huldiging 'ordelijk' te laten verlopen. Bij deze rellen werd het hele arsenaal van de relpolitie ingezet: traangas, waterkanonnen, rubberkogels, schokgranaten en er werd natuurlijk ook nog menig schedel ingeslagen met de lange lat. De demonstranten zakten verder af naar het centrum van de stad waar meer bedrijvigheid te vinden is. Bij Starbucks, 7-Eleven, bij alle banken, het Ministerie van Buitenlandse Zaken en meerdere luxe hotels, waaronder het Hilton, werden alle ramen eruit gegooid en zijn er rellen met de oproerpolitie. De demonstranten gebruiken alles om zich te verzetten: stenen,

Lees verder op pagina 27

KRAKEN EN ANARCHISME

Maar ‘gratis wonen’ is ook politiek… Een tweedeling tussen de ‘goede’ en de ‘slechte’ krakers

Het leek vrij gemakkelijk: een tekst schrijven over kraken en anarchisme. Dat bleek tegen te vallen. Het was in eerste instantie niet de bedoeling om een tekst te schrijven die zo betogend is, maar vanwege mijn persoonlijke ervaringen had ik hiervoor meer inspiratie, dan voor een tekst waar iedereen het toch wel mee eens is. Ik hoop dat het in ieder geval duidelijk wordt, waarom ik kraken en anarchisme onlosmakelijk met elkaar verbonden vind, en dat, hoewel ik nog kritischer bleek te zijn dan ik zelf had gedacht, deze tekst ook aanspoort tot discussie, en nog liever tot actie.

Door P.E.S.T. Kop

Sinds het kraakverbod, en volgens mij ook al in de periode ervoor, zijn we zo bezig met het ‘recht’ om te kraken, dat we de rest uit het oog zijn verloren. We mengen ons in zogenaamde buurtstrijden, terwijl we nieuw zijn in de buurt, en lijken dat vaak te doen omdat we vooral willen laten zien hoe politiek we zijn. Maar gratis wonen is ook politiek. Juist onze eigen, oprechte redenen om te kraken zouden we moeten benadrukken. Juist daarin zullen we ook de meest vruchtbare samenwerking met onze buren vinden, omdat we ze niet belerend lopen te vertellen in wat voor politieke spelletjes wij ons mengen, maar omdat we elkaar kunnen vinden in onze gedeelde strijd.

Hoewel iedereen heel hard meeriep dat ‘wet of geen wet’ kraken wel door zou gaan, en veel mensen in het begin op het paranoïde af voor hun huizen en zichzelf vreesden, bleek het lastig om ons na het kraakverbod aan te passen aan de nieuwe situatie. Nog altijd lijken veel krakers niet te willen wennen aan een situatie waarin ze per definitie een misdaad begaan. Er wordt vaak naar een soort erkenning gezocht van een plek in de samenleving, in de trant van ‘we zijn wel krakers, maar…’ Het probleem is dat deze houding vaak kansen biedt langer te blijven. Maar dat de buurt alleen tegen dat ene hotel is, betekent niet dat wij niet tegen het hele kapitalisme kunnen vechten. Verbaasd hoor ik yuppen positief over kraken praten, omdat het van die leuke plekken voor alternatieve kunstenaars zijn. Wanneer was de laatste keer dat we duidelijk maakten dat we hen ook niet mogen?

Kraken is een anarchistische oplossing voor het woonprobleem. Niet omdat het een conflict met de wet of de politie oplevert, al is dat wel altijd het geval. Maar eerder omdat in plaats van

eigendom, beschikbaarheid en behoefte zouden moeten bepalen wie waar gaat wonen, zodat wij daar vervolgens zelf vorm aan kunnen geven. Terwijl de staat en het kapitaal vrijwel altijd alleen maar tegenwerken, organiseren wij onszelf en helpen we elkaar. De enige actie die de staat naast repressie in de vorm van ontruimingen onderneemt is het gedogen vanwege secundaire doelen, zoals bij monumenten of sociale centra waarin kunstenaars actief zijn soms nog wel gebeurt. Mede hierdoor ontstaat er een tweedeling tussen de 'goede' en de 'slechte' krakers, en hoe meer wij proberen onze eigen panden te behouden door in de 'goede' categorie te vallen, hoe moeilijker het wordt om gewoon te kraken voor woonruimte. Niet dat we allemaal hetzelfde moeten doen. Dat je als kunstenaar niet kan rondkomen en een atelier nodig hebt, lijkt me een hele goede reden om te kraken. Maar we hoeven onszelf niet te bewijzen aan 'de maatschappij' om waardevol te zijn. Kraken heeft op zichzelf al waarde, zelfs al is het gewoon omdat je een plekje voor jezelf wilt.

Laten we onszelf vooral niet voor de gek houden door te proberen iets te zijn wat we niet zijn. De grens tussen burgerlijke ongehoorzaamheid en criminaliteit hoeft ons helemaal niet bezig te houden. Er is woningnood, er is leegstand, dus wij kraken. Dat daar mooie plekken uit ontstaan is geen legitimering, maar een doel op zich. Dat daar conflicten uit volgen met een eigenaar of met de staat is een logisch gevolg, part of the game, en bewijst dat wat wij willen niet in dit systeem past. En dat is precies waarom kraken ondanks de zoveelste doodverklaring altijd relevant blijft.

Vervolg van pagina 25

straatmeubilair, molotovcocktails. Ondertussen werd er flink geplunderd door mensen die geen genoegen nemen met een leven aan de onderkant van het bestaan in het vreselijk corrupte Mexico en wel een extraatje kunnen gebruiken. De volgende dag wordt bekend gemaakt dat er rond de 69 arrestanten en veel gewonden gevallen zijn, waarvan 2 in zeer kritieke toestand in het ziekenhuis zijn opgenomen. Tegelijkertijd wordt er een mediahetze gelanceerd om anarchisten verantwoordelijk te stellen voor de rellen. Er is in de media grote verontwaardiging omdat dat het nationale monument, recent gerenoveerd voor 200 miljoen Mexicaanse peso's, beklad is met de leus 'Buurt – Eten – Autonomie!'

Meer info op: http://en.contrainfo.espiv.net/2012/12/04/mexico-city-brief-summary-of-the-december-1st-protests/.

Griekenland, 4 december 2012
Bomaanslag op het kantoor van de fascistische partij Gouden Dagenraad in het Griekse dorp Aspropyrgo
Deze aanslag is opgeëist door Antifascistisch Front / Informele Anarchistische Federatie. Het gebouw raakte zwaar beschadigd aan de binnen- en buitenkant. In de opeisingbrief wordt gemeld dat men zijn uiterste best gedaan heeft om geen mensen te verwonden, wat ook niet is gebeurd. In de eerste twee weken van december 2012 zijn kantoren en bijeenkomsten van de fascistische Gouden Dagenraad aangevallen door anarchisten en antifascisten in de volgende steden en dorpen: Irakleio, Volos, Xanthi, Agrinio, Aspropyrgos en Alimos.

Meer info op: http://en.contrainfo.espiv.net/2012/12/09/athens-explosive-attack-at-chrissi-avgi-golden-dawn-offices/.

Duitsland, 22 december 2012
Antikapitalistische demonstratie in Duitsland
In de Duitse stad Mannheim is er die dag een demonstratie georganiseerd door het Anarchistisches Netzwerk Südwest. Er lopen ruim 600 mensen uit het anarchistische spectrum mee in de demonstratie die het thema heeft 'There is no alternative – Kapitalismus Überwinden'. Het is de tweede demonstratie die word georganiseerd door het anarchistisch netwerk en het is opvallend dat het anarchisme in Duitsland meer en meer aanwezig is. Dit heeft onder andere te maken met nieuwe actieve anarchistische groepen in verschilden Duitse steden waaronder Karlsruhe, Düsseldorf, Freiburg en Frankfurt am Main, vaak verbonden in het Forum deutschsprachiger Anarchist*innen (FdA). Ondanks de vele regen blijft de demonstratie strijdbaar en zijn korte confrontaties met de politie, die massaal op de been is.

Meer info op: http://a-netz.org/ en http://fda-ifa.org/.

DE VELE GEZICHTEN VAN HET ANARCHISME

Een avond met Alfredo Bonanno

Het anarchisme heeft vele gezichten gekend, al zijn velen ook maar zelden gezien of hebben nooit een naam gekregen. Het zal ook altijd vele gezichten blijven hebben. En met het aantal gezichten ook het aantal opvattingen en visies over het anarchisme, over staat en kapitaal, en hoe die te bestrijden. Dat laatste is immers wat al die visies met elkaar gemeen hebben.

Hoe die anarchistische samenleving, die na het verdwijnen van staat en kapitaal zal ontstaan, er precies uit gaat zien, dat weten wij niet. Anarchisten maken geen blauwdrukken, maar geloven in het experiment, in vallen en opstaan, in leren door te doen. Natuurlijk stellen zij wel voorwaarden aan die samenleving: vrij van onderdrukking, non-hiërarchisch, federalistisch, vrijwillig, van onderop, etc.. Voldoende zijn zij nooit voor een werkelijk anarchistische samenleving, want die zal net als onze huidige samenleving ook niet perfect zijn; net zoals de mens overigens, die – en gelukkig maar – ook niet perfect is. Maar noodzakelijk zijn die voorwaarden wel, willen wij van een anarchistische samenleving kunnen spreken. Nu zullen de meeste anarchisten het over die voorwaarden wel snel eens worden. Over hoe die samenleving te bereiken kunnen de meningen echter behoorlijk verschillen.

Door Michael Bikini

Een van die vele gezichten is Alfredo M. Bonanno, een vertegenwoordiger van het zogenaamde insurrectionalisme, over wie talloze verhalen de ronde doen. Op maandag 10 december was hij in Amsterdam en sprak daar voor zo'n veertig mensen. Bonanno, een net uitziend Italiaans heertje op leeftijd, oogde ziek. Niet omdat hij lijdt aan kanker, om welke reden hij ook uit de Griekse gevangenis is vrijgelaten waar hij zat wegens vermeende betrokkenheid bij een bankoverval, maar hij had zichtbaar pijn, omdat hij een paar dagen eerder was uitgegleden en gevallen.

Bonanno wordt genoemd als een van de belangrijkste theoretici van het insurrectionalisme, en met zijn indrukwekkende bibliografie, waarvan slechts een klein deel naar het Engels en nog een veel kleiner deel naar het Nederlands is vertaald, klopt dat ook wel aardig.[1] Hij sprak zo'n anderhalf uur, in het Italiaans, wat door twee kameraden goed werd vertaald naar het Engels, maar waardoor het allemaal wel wat lang duurde en het onvermijdelijk werd dat zijn verhaal niet helemaal goed over kwam. Na afloop werden er veel vragen gesteld en werd er gediscussieerd. Toen het geheel was afgelopen volgde er geen applaus. 'Mijn werk is belangrijk, ik ben dat niet,' zou B. Traven gezegd hebben.

Het herkennen van de vijand

Bonanno kondigde aan te zullen spreken over 'het herkennen van de vijand'. Hij merkte op dat hij er vanuit ging dat hij sprak voor een anarchistisch publiek, en dus geen inleiding zou geven of allerlei begrippen zou introduceren. Bonanno kwam meteen ter zake.
Onze eerste vijand is de staat. En daarom moeten we ons eerst goed afvragen wat de staat precies is. De staat is meer dan de politieagent met de knup-

We moeten de staat vernietigen, maar we hebben moed nodig

pel, de diffusie en de recuperatie. De staat kan ons twee dingen vertellen. Of: 'Stop, of ik ga je pijn doen!' Of: 'Help ons mee, laten we samenwerken'. In beide gevallen is de staat onze vijand. En in beide gevallen is het ons revolutionaire recht om de staat aan te vallen. We moeten af van het idee, dat er een goede en een slechte staat bestaat. De staat is het kwaad.

Maar is de staat dan altijd slecht? Laten we het concept 'vrijheid' als voorbeeld nemen. Stel je voor, dat je door middel van een ketting zit vastgebonden aan een muur. Die ketting kan kort of lang zijn. Als de ketting te kort is, kunnen we ons niet bewegen en zitten we vastgeklemd tegen de muur. Het eerste waar we vervolgens opkomen is dat de ketting langer moet zijn. We vragen dus eigenlijk om een betere staat. Anarchisten hebben ook vaak de neiging in zo´n redenering te blijven steken. Waar het echter om gaat, is dat we onze vrijheid moeten terugnemen en de ketting kapot maken. En aangezien de staat zich zozeer in ons dagelijks leven heeft gemanifesteerd, hoeft dit helemaal niet abstract te zijn.

Het begrijpen van de vijand

We moeten de staat vernietigen, maar we hebben moed nodig. We zijn anarchisten en we moeten elke vorm van onderdrukking vernietigen. We zullen misschien falen, maar dit blijft ons uitgangspunt. We hoeven niet bang te zijn dat mensen ons niet zullen begrijpen. Wees geen 'goede anarchist', zoals degenen die wel meestrijden, maar de staat niet willen beschadigen. Het idee van de goede anarchist bestaat alleen omdat we bang zijn om verkeerd begrepen te worden of dat men ons ziet als gewelddadige extremisten. Het risico van deze redenering is namelijk dat onze strijd door politieke partijen gerecupereerd kan worden. Uit onze anarchistische acties moet het doel van de anarchistische vernietiging blijken, maar ook de weg die dit kan realiseren. Kennen we echter deze wegen?

De staat is echt en concreet. We kunnen hem kapot smijten als een glas dat in duizend stukjes breekt. Maar de staat is natuurlijk wel een stuk complexer dan een glas. Hoe confronteren we zo'n complex iets? Allereerst door het te begrijpen. We moeten de staat bestuderen en uitvinden hoe de staat zichzelf realiseert. De staat is niet abstract. De staat is overal: voor de deur van ons huis, op de stoep en in het park. Wanneer we het hebben over het aanvallen van de vijand in ons dagelijks leven, probeer er dan achter te komen waar de staat zich precies bevindt. De staat is overal: op school, op het werk, op reis, etc. Veel kameraden begrijpen dit niet.

Is de staat er ook als ik mijn hond uitlaat? Ja, zelfs wanneer ik mijn hond uitlaat. Waarom gedragen wij ons anders als beschaafde burgers en laten we onze hond poepen op daarvoor bestemde plaatsen. Wij zijn beschaafd en accepteren dit. Het gaat er echter niet om dat we de regels van onze beschaafde samenleving ontkennen, maar we moeten hier wel op reflecteren. En deze reflectie zou kunnen betekenen dat we beginnen bij de regels voor het uitlaten van de hond en eindigen bij het opsluiten van mensen in gevangenissen. De logica is immers steeds hetzelfde.

Beschikken wij echter wel over de middelen om onze vijand te begrijpen? Misschien hebben we de capaciteiten niet. We zijn allemaal tegen de agent met de knuppel, tegen de gevangenis en andere voor de hand liggende structuren. Dat is het makkelijke onderdeel. Maar het idee de staat aan te vallen, moet altijd ons uitgangspunt zijn.

De kapitalistische marges van onze samenleving zijn continu in verandering. Maar wat weten we eigenlijk van de transformatie van staat en kapitaal. Wat de kranten, de universiteit, of de economen ons vertellen? Zijn we ons wel bewust van alle facetten van de kapitalistische crisis? Denken dat de staat aan het verzwakken is, is een vergissing. Zie de staat als een slang die zijn huid kwijtraakt. Wanneer wij met onze verouderde kennis de steeds veranderende staat aanvallen, heeft deze zijn huid al afgedaan en vervangen door een nieuwe huid. Onze kennis zal waardeloos blijken. We moeten daarom ook niet het juiste moment afwachten om de staat aan te vallen. Het is altijd het juiste moment.

Kennis en middelen

Wat hebben we daarvoor nodig? Kennis en middelen. Kennis van onze vijand en wat betreft de middelen hebben we de affiniteit. We moeten in staat zijn om onze kameraden te begrijpen. Maar de eerste kameraad zijn wijzelf, dus moeten we onszelf ook goed begrijpen en ons bewust worden van onze capaciteiten en beperkingen. Anders kunnen wij geen anderen vinden om mee samen te werken. Denken we nu echt dat alle kameraden in staat zijn tot zo'n meedogenloze zelfanalyse? Of zijn we misschien neerbuigend naar onszelf? Hebben we medelijden met onszelf of rechtvaardigen we onze keuzes?

Het gaat er niet om dat we onszelf door en door kennen, maar hier begint wel de affiniteit. We doen dit onderzoek vanwege onze aanval. En dit is noodzakelijk om een affiniteitsgroep te beginnen. Affiniteit kan ook te maken hebben met liefde of vriendschap, maar dit is niet per se noodzakelijk. De affiniteitsgroep hoeft zich niet te formaliseren met lidmaatschappen, etc. Het gaat om de beslissing om samen in actie te komen. Het concept van informaliteit is misschien niet stabiel, maar zal blijven bestaan zolang het nodig is de strijd voort te zetten. Dit is een belangrijk idee, omdat de staat er moeilijker grip op krijgt omdat de affiniteitsgroep niet statisch is en makkelijker aan de klauwen van de staat kan ontsnappen.

De aanval

De strijd kan op verschillende manieren plaatsvinden. Door een directe aanval op de vijand, of door een rol te spelen in de strijd van anderen, zoals bijvoorbeeld uitgebuitenen. Zo kan de strijd om bijvoorbeeld huisuitzetting te voorkomen verschillende vormen aan-

nemen. Maar hoe denken anarchisten dat dit specifieke probleem nu tot een opstand kan leiden? Door bijvoorbeeld met geweld te strijden voor het behoud van het huis. Dit creëert weliswaar afstand, maar we moeten de vernietiging van de staat als uitgangspunt blijven nemen.

Doen we mee in deze strijd, dan doen we mee aan de strijd van iemand anders. Wij beschikken echter wel over het insurrectionalistische model. En daarom strijden we met mensen die een huis willen, omdat we van de staat geen huizen willen eisen. We moeten dit echter wel blijven verduidelijken, anders gaan mensen denken dat we sociaal-democraten zijn.

In dergelijke strijden zeggen anarchisten vaak niet dat ze de staat willen vernietigen, omdat ze bang zijn om mensen af te schrikken. Maar het insurrectionalistische project is juist heel erg simpel. We hoeven alleen de staat maar te vernietigen. De staat kan niet worden gebruikt om verandering te creëren. De twintigste eeuw heeft dit voldoende bewezen.

Een kleine strijd of een gedeeltelijke strijd zorgt niet voor de vernietiging van de staat. Ook al zijn deelstrijden soms succesvol, de anarchisten die eraan mee hebben gedaan hebben dan nog steeds verloren, want zij hebben niets bereikt. En dat is nu juist zo mooi aan het anarchisme. Als de anarchisten tijdens de Spaanse Burgeroorlog een belangrijke slag gewonnen zouden hebben, als Machno gewonnen zou hebben, of als Bakunin in León een opstand had kunnen veroorzaken, dan zouden zij de grootste onderdrukkers zijn geworden. De onderdrukten worden al snel nieuwe onderdrukkers. En daarom moeten anarchisten altijd het revolutionaire bewustzijn hebben om weer helemaal opnieuw te beginnen.

Een zevenkoppig monster

Na afloop praatte ik met enkele kameraden nog wat na over hetgeen Bonanno ons allemaal had verteld. Zelf had ik controversiëlere uitspraken verwacht, al werd er nog behoorlijk gelachen toen Bonanno vertelde wat er in de eerste drie dagen na de grote insurrectie allemaal moest gebeuren, zoals bijvoorbeeld het zuiveren van de politici van morgen. Maar het verrassendste was nog hoe verschillend wij zijn ideeën, uitspraken en voorbeelden interpreteerden. Bijvoorbeeld zijn verhaal over het uitlaten van de hond. Was dat nu een voorbeeld van de zich immer uitbreidende staatscontrole waardoor wij een bekeuring krijgen wanneer onze hond op straat poept? Of was het een voorbeeld van conditionering doordat wij onze hond aan een riem meenemen naar een plek waar hij wel mag schijten. En wat te denken van zijn pleidooi voor de permanente opstand? Betekent dit nu echt dat we 24 uur per dag, zeven dagen per week politiebureaus moeten aanvallen en alle beveiligingscamera's die we op straat tegenkomen moeten slopen? Hoe letterlijk moeten we zijn uitspraken eigenlijk nemen? Niet al te letterlijk hoop ik, anders zitten wij binnen de kortste keren allemaal vast, of in de gevangenis of thuis op de bank met een burn-out!

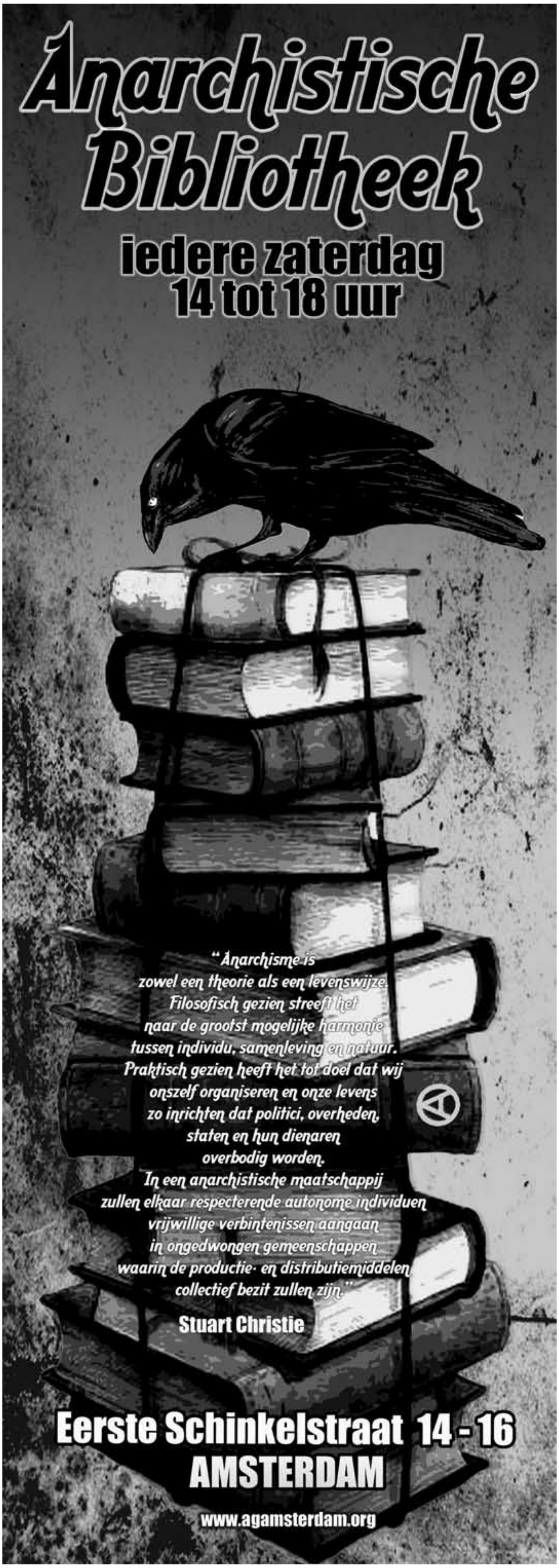
Uiteindelijk is Bonanno ook 'gewoon' een anarchist

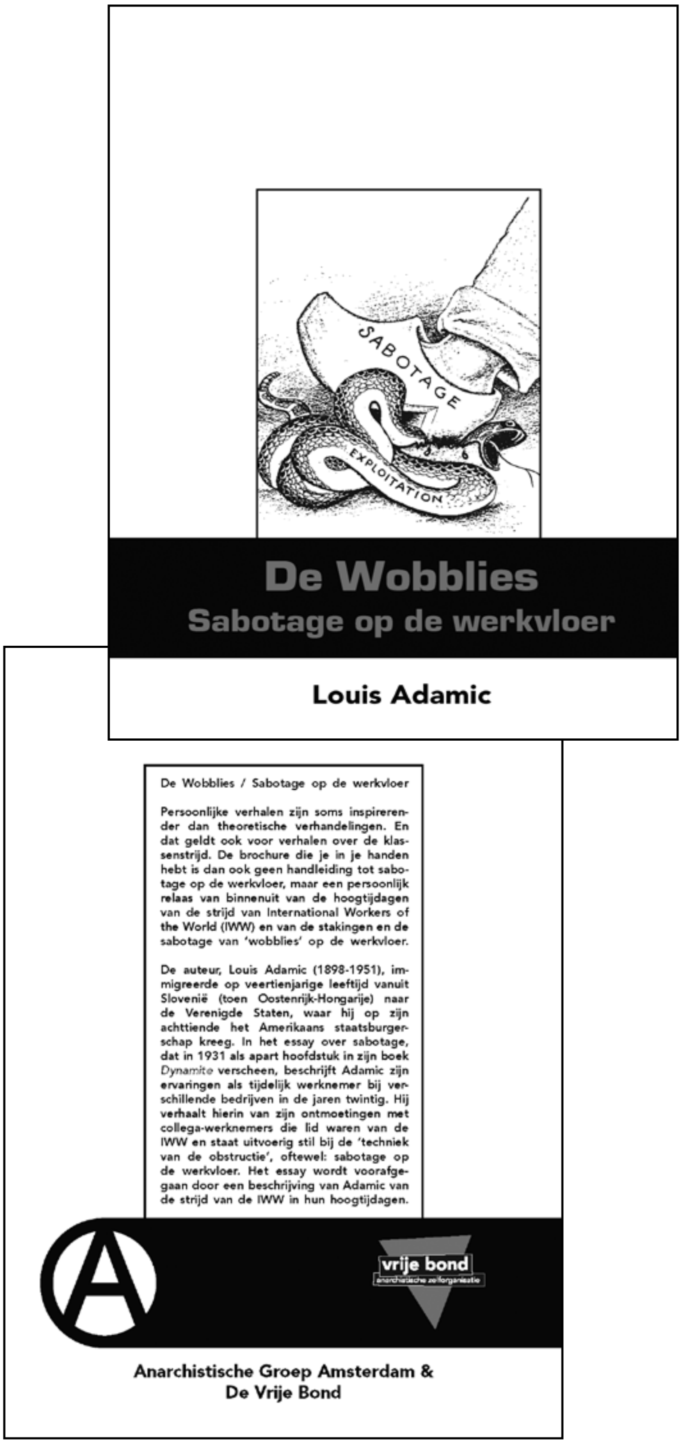
Uiteindelijk is Bonanno ook 'gewoon' een anarchist die streeft naar een samenleving zonder staat en kapitaal en is het insurrectionalisme slechts één manier om dit te bereiken. Het zou er bij een discussieavond dan ook niet om moeten gaan wie de anarchistische waarheid in pacht heeft, of de beste tactiek of organisatievorm heeft om staat en kapitaal te bestrijden. Er zijn meerdere wegen naar Rome, en dat is maar goed ook. Hoe meer, hoe beter, en het liefst nog een heleboel sluiproutes ook. Want als er maar één weg zou zijn, zou die wel erg makkelijk geblokkeerd kunnen worden, en komen we nooit op onze plek van bestemming aan.

En bovendien, de anarchistische beweging is – zeker in Nederland – nog maar een schijntje vergeleken met wat zij ooit was. Wij, anarchisten met allemaal onze eigen visies en tactieken, moeten elkaar niet bestrijden. Daarvoor zijn wij met te weinig en daardoor raken wij verdeeld, precies waar de staat ons wil hebben. Wij zijn niet elkaars vijand, maar elkaars bondgenoten in de strijd tegen staat en kapitaal. Of wij dat nu doen in georganiseerde vorm, met formele organisaties, of in affiniteitsgroepen, gelegenheidscoalities of geheime genootschappen. Of wij ons nu bezig houden met het organiseren van arbeiders op de werkvloer, of alles wat met werk te maken heeft kapot willen maken. Of wij ons nu inzetten voor dierenrechten of homorechten, deelstrijd of totaalstrijd. Of wij ons nu organiseren in de Vrije Bond of de ASB, ons wel of niet bij de IFA aansluiten. Of wij nu alleen maar praten en discussiëren, informeren en propaganderen of stenen gooien en brandstichten. Of wij nu alleen maar willen afbreken, of ook willen opbouwen…

Waar het om gaat is dat wij allemaal anarchisten zijn, die uiteindelijk allemaal hetzelfde nastreven. Waar nodig, wanneer het kan en wanneer we daar zin in hebben, kunnen we met elkaar samenwerken. En door met elkaar te discussiëren kunnen van elkaar leren. Uit een discussie over het nut van formele organisaties zal blijken dat zowel affiniteitsgroepen als formele organisaties voor- en nadelen hebben. Kritiek en discussie zorgt ervoor dat we scherp blijven en nadenken over de door ons ingeslagen wegen en gekozen strategieën. En bovendien, de ene tactiek hoeft de andere niet uit te sluiten, tenzij de tactiek contraproductief of niet in overeenstemming is met onze doelen. Het anarchisme heeft altijd al vele gezichten gehad en zal die ook blijven houden. Laat het een zevenkoppig monster zijn, dat op alle mogelijke manieren de staat bestrijdt. En wanneer er twee koppen slapen of uitrusten, vechten de andere vijf door. En zo voeren wij gezamenlijk altijd een permanente opstand.

[1] Enkele jaren geleden werd een verzameling van zijn teksten uitgegeven in het Nederlands: Alfredo M. Bonanno, De Keuze voor de opstand *(Gent, 2010).*

De Wobblies / Sabotage op de werkvloer

Een nieuwe uitgave van de AGA in samenwerking met de Vrije Bond.

Orginele teksten door Louis Adamic, geschreven in het Engels. Vertaling door Johny Lenaerts.

Verkrijgbaar in de AGA stand, de anarchistische bibliotheek en bij het Fort van Sjakoo

ANARCHISME

Een betere wereld, dat is waar het anarchisme voor staat. Een wereld zonder overheersing en uitbuiting, gebaseerd op samenwerking en solidariteit. Waarin iedereen vooral zelf kan bepalen hoe zij haar leven wil inrichten. Gebouwd op het beginsel dat ieder mens gelijkwaardig is en recht van spreken en handelen heeft.

Een fantastisch ideaal, maar die wereld komt er niet zo maar. Voor die veranderingen kunnen we niet vertrouwen op de (parlementaire) democratie. De omwenteling die daar voor nodig is kan alleen door samenwerking en organisatie van onderaf worden bereikt. Daarom is het belangrijk dat wij als anarchisten ons organiseren, want samen staan we sterk.

ZELFORGANISATIE

De Vrije Bond streeft naar een samenleving waarin alle politieke en economische macht van bovenaf is vervangen door een structuur van vrije samenwerkingsverbanden. In die verbanden is het politieke en economische leven collectief georganiseerd en worden alle besluiten gezamenlijk genomen.

De Vrije Bond is zo'n vrij samenwerkingsverband, een anarchistische zelforganisatie. Dit betekent dat we samenwerken wanneer dat nodig is, maar dat groepen en individuen wel hun autonomie behouden.

Door regelmatige (open) bijeenkomsten, directe acties en campagnes te organiseren.En door een solidariteitskas, een website en het actieblad Buiten de Orde wil de Vrije Bond als organisatiestructuur de anarchistische beweging ondersteunen en versterken.

BUITEN DE ORDE

De Vrije Bond geeft het blad Buiten de Orde uit. Het blad verschijnt vier keer per jaar en is gevuld met informatie, interviews en discussies over onder andere anarchisme, zelfbeheer, arbeidersstrijd, mensenrechten, antifascisme, antimilitarisme, milieuacties, verzet en onafhankelijke cultuur. Het wordt verspreid onder de leden en abonnees en via de losse verkoop.

SOLIDARITEITSKAS

Een andere belangrijke activiteit van de Vrije Bond is de solidariteitskas. Via deze kas ondersteunen de leden elkaars acties en activiteiten. Hieronder vallen (directe) acties van verschillende werkgroepen van de Vrije Bond zoals picketlines, burgerinspecties en actiekampen. Of initiatieven als een anarchistische bibliotheek of infoshop. Zusterorganisaties in het buitenland en niet-leden kunnen ook steun aanvragen bij de solidariteitskas.

UITGANGSPUNTEN

1) De Vrije Bond gaat uit van en streeft naar een anarchistische samenleving waarin een mens zelf kan bepalen hoe het leven in te richten.

2) De Vrije Bond is een organisatie van anarchistische individuen en groepen gebaseerd op

- de gelijkwaardigheid van alle mensen
- de autonomie van het individu
- zelfbestuur en zelfbeheer, vrije vereniging en federalisme
- een goed milieu en een vitale natuur
- de afschaffing van alle vormen van gezag: bijvoorbeeld economisch, politiek, sociaal, religieus, cultureel of seksueel
- de opbouw van een vrije samenleving zonder klassen, staten, of grenzen, gebaseerd op anarchistische werkwijzen en wederzijdse hulp

3) De totstandkoming van een vrije samenleving kan onmogelijk het werk van de Vrije Bond alleen zijn. Wij willen de anarchistische beweging uitbreiden, bekendheid geven aan onze ideeën en deze verwezenlijken. Directe actie in woord en daad is het belangrijkste middel van de Vrije Bond.

4) Aangezien onderdrukking, kapitalisme en uitbuiting wereldwijde fenomenen zijn is onze strijd een internationale strijd. De Vrije Bond verwerpt elke vorm van nationalisme en stelt hiertegenover een federalistische organisatie van de maatschappij. Naast het verenigen van anarchistische groepen en individuen in onze directe omgeving, onderhoudt de Vrije Bond ook contacten met anarchisten en anarchistische federaties wereldwijd.

5) De samenleving waar de Vrije Bond naar streeft zal een pluriforme samenleving zijn. Verscheidenheid in ideeën en strategieën door aangesloten groepen en individuen zijn inherent daaraan.

6) De Vrije Bond biedt geen blauwdruk voor een toekomstige samenleving. Alleen de praktijk kan dit uitwijzen. Wat de Vrije Bond wel biedt is een organisatiestructuur waar op anarchistische wijze mensen van allerlei schakeringen strijdbaar en solidair het debat kunnen aangaan, van elkaar leren en samenwerken.

7) De Vrije Bond initieert en ondersteunt activiteiten die de verwezenlijking van de uitgangspunten bevorderen.

Zowel individuen als organisaties uit Nederland en Vlaanderen kunnen lid worden van de Vrije Bond als ze de uitgangspunten onderschrijven.

Vrije Bond
Postbus 16521
1001 RA Amsterdam
secretariaat@vrijebond.nl
www.vrijebond.org

vrije bond
anarchistische zelforganisatie